

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

AARSSKRIFT

FOR
ODDER HØJSKOLES
ELEVFORENING

• 1937 •

★ 17. AARGANG ★

UDGIVET AF
ODDER HØJSKOLES ELEVFORENING

S. Thoms

Pædagogisk Tidsskrift

AARSSKRIFT
FOR
ODDER HØJSKOLES
ELEVFORENING

1937

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

17. AARGANG

Siefens
Pædagogiske Studiesamling
København V.

H

1937.

TH. ERIKSENS BOGTRYKKERI - ODDER
Telefon 399

Sickus

Pædagogiske Studierådning
København V.

Der kaldes...

Indledning til en Prolog.

— RA alle Kanter raabes der: „Kom hid!“ og „Kom her!“
„Saa faar du næsten gratis, hvad der er meget værd:
En Nydelse, en Prydelse, et Plus til dit Humør!“
Ja, tusind Stemmer søger at skaffe sig Gehør.

Men gennem Verdenslarmen, som til vort Øre naar,
der lyder andre Røster, som os til Hjærte gaar:
„Kom hid!“ Her kaldes paa dig, om du vil være med
at sprede Lys i Verden og Glæde og Fred!“

Der tages, og der gives. Men naar er Lykken størst?
Naar altid man betragter sin egen Fordel først?
Hvad heller, naar man husker sin Næstes Vé og Vel
og træder selv til Side, at han kan komme til?

Hvert lille Strejf af Solskin, hvert Glimt af Himlens Blaa,
som ved en andens Godhed mit Hjærte maatte naa,
Gud selv med Sol og Himmel vist sende vil engang
tilbage til det Hjærte, hvorfra det udsprang.

Jakob Lykke.

„Tag fat i Dag“!

„Har du et Arbejd' tungt som faa —
tag fat i Dag!

I Dag er Himlen klar og blaa,
i Morgen kommer Skyer graa,
i Gaar er ej at tænke paa.
Tag fat i Dag!“

Grønvald Nielsen fra Engelsk.

NAAR I modtager Aarsskriftet, er det gamle Aar ved at være paa Held, der er kun nogle faa Dage tilbage, saa begynder vi paa et nyt Aar. Sidste Søndag sluttede vi Kirkeaaet og er nu gaet ind i et nyt. Vi slutter vort Skoleaar her paa Odder Højskole til Oktober, det passer bedst for vort Regnskab, og det passer ogsaa bedst for Aarsskriftet at begynde 1. November.

Saadan kan der nævnes mange Forhold, der inddeler Tiden for os, ja, vi kan gaa endnu videre med Inddelingen i Maaneder, Dage, Timer osv.

Denne Inddeling er nok en Nødvendighed for os for at følge med, for at holde Regnskab med Tiden, der gaar. Det er sikkert ogsaa givet os som en Paamindelse om, at tage Tiden i Agt, »bruge den kostbare Tid«, og endelig kan det lære os, at leve vort Liv Dag for Dag. Det gælder ikke mindst i trange Tider. Tiderne kan jo blive saa svære, at vi kun kan magte at spænde over et kort Afsnit. Jeg tænker saa tit paa jer, der har stiftet eget Hjem i de senere Aar, og særlig da paa jer, der ikke havde saa meget at begynde med. Fra Brevene kan vi jo somme Tider forstaa, at det ikke altid er saa let at faa det til at gaa rundt, og vi forstaa ogsaa, at

den Tanke kan opstaa, om ikke det var bedst at opgive det hele. Det er ikke altid lige let, naar Mismodet begynder at stikke sit unyttelige Hoved frem, og der skal kæmpes haardt for at faa det jaget paa Flugt, men det er en Nødvendighed, hvis ikke det skal tage Magten fra os. Mismodets Sind giver slappe Muskler og trætte Hænder, og det, der før var let, er næsten ikke til at komme over. Mismodet kan ogsaa let saare og ødelægge Venneforhold, og det hindrer de opbyggende Kræfter i at finde sammen til Arbejde.

I saadanne Øjeblikke er det godt at blive mindet om, at Tiden standser ikke, den gaar sin jævne, støtte Gang uden Hensyn til Konjunktursvingninger eller Statsforanstaltninger, og vil man ikke sakke bagud, maa man følge med, tage fat i Dag.

Hostrup skrev saa træffende: »Følg ej med Strømmen, men følg med Tiden, hvis du vil holde dig ung i Striden. Kan Strømmen ta' dig, da vil den sluge dig, gaar Tiden fra dig, kan den ej bruge dig«.

De fleste Mennesker kender vel til trange Tider enten paa den ene eller den anden Maade, og man er tilbøjelig til at synes, det er saa svært at komme over. »Trange Tider langsomt skrider, langsomt skrider, det har den Art«. Javel, det er sandt, men det er ogsaa sandt, at vi ikke kan opleve de store Øjeblikke, hvis ikke vi har været ude for Prøvelser, hvis vi ikke har oplevet Graa-vejrdsdage, kan vi heller ikke helt værdsætte Solskinsdagene. Det gælder blot om ikke at lade sig binde af Vanskelighederne. Savnet er ikke til for at stilles, men snarere for at overvindes, for at rense og lutre os og prøve vor Kraft. Og hvis vi ta'r Kampen op, vokser vi derved, og det bliver lettere næste Gang.

Maa jeg have Lov at minde om de smaa Taler, jeg ved forskellige Lejligheder har holdt for jer. Jeg har da ofte benyttet et enkelt Ord eller en kort Sætning som Udgangspunkt, f. Eks. Tro, Haab, Kærlighed, Taknemlighed eller »Gør det lidet du kan«. »Giv aldrig tabt«. »Har du et Arbejd' tungt som faa«, »Bed og Arbejd« osv.

Jeg har ogsaa talt om, at Ordene »umuligt« og »haabløst« ikke maa findes i jeres Ordbog.

Jeg ved ikke hvor meget, disse Taler har betydet for jer, men jeg ved, de har tit været til Styrkelse for mig selv. Har jeg været lige ved at opgive et eller andet, som jeg egentlig godt har følt, at jeg ikke havde Lov til at opgive, er det ofte kommen ind paa mig: Ja, men det var jo det, du lagde Eleverne saa stærkt paa Sinde ikke at standse ved eller give tabt overfor, og jeg har da taget mig sammen og faaet Kræfter til at føre det igennem. I adskillige Tilfælde har jeg vist mere talt til mig selv end til jer. Jeg har i hvert Fald talt ud af det, der levede i mig selv. Jeg har ogsaa mindet om, at det gælder om at faa noget ud af Øjeblikket. I Skjoldborgs Bog »Nye Mænd« begynder Per Dagen i Jesu Navn og med Ønsket om, at det maa blive en god Dag. Hvor meget vilde ikke se anderledes ud, hvis Menneskene i vor forjagede Tid begyndte Dagen paa den Maade, saa vilde der blive 365 gode Dage at se tilbage paa, naar Aaret var sluttet.

Lad os lige se lidt paa, hvilken Rigdom der egentlig ligger i det lille Ord »i Dag«. Ja, for det er det eneste, vi kan kalde vort. Dagen i Gaar gled os ud af Hænderne, vi kan ikke holde den tilbage, hvor gerne vi end vilde. Den er forsvunden for Tid og Evighed, ud i den store Fortid, over hvilken vi ingen Magt har. Om vi vil prøve paa at fylde den med Glæde eller Sorg, med Sejr eller Nederlag, det er altsammen forbi, vi kan ikke give den andet Indhold, end den fik.

Og Dagen i Morgen ved vi ikke, om vi faar. Vi kender ikke vore Dages Tal. Men Dagen i Dag er vor, det er det eneste, vi er sikker paa. Den har vi Magt til at fylde med hvad som helst. I Dag kan vi glæde og hjælpe vore Medmennesker, maaske det er for sent i Morgen. I Dag kan vi bringe Solskin, lindre Sorgen hos en eller anden, slaa et Slag for Sandhed og Ret. I Dag har vi Betingelser for at fylde vor Plads, maaske ikke i Morgen. Og skulde i Morgen ogsaa blive givet os, saa

vi faar Lov at udrette noget, saa bliver dog det, vi forsømte i Dag, ikke oprettet, thi hver Dag har sin Gerning. Dagen i Dag er den vigtigste i vort Liv. Derfor tag fat i Dag.

Idag er Naadens Tid,
idag er Gud at finde,
nu kan alvorlig Flid,
hans milde Hjerte vinde;
betænkt dit Sjælegavn
og imod Naaden tag,
vend om i Jesu Navn,
nu hedder det : idag.

Hjertelig Hilsen til alle Aarsskriftets Læsere med Ønsket om en glædelig Jul og godt Nytaar.

Marie og Elisius Johnsen.

„Broder til alverdens mennesker“.

EN lille, smilende Øbo med røde, struttende Kinder og en mægtig Cigar i Munden sad en Aften i en dyb Lænestol i „Studenterkredsen“s private Lokale i „Grundtvigs Hus“.

Var det virkelig den Mand, der i 1923 sejrede i Gyl-dendals store Romankonkurrence med sin store Bøg „De Visers Sten“, der foruden den udlovede Præmie paa 70.000 Kr. skaffede sin Forfatter et landskendt Navn! Kunde denne venlige, tilforladeligt udseende, lille Mand virkelig være Ophavsmand til de oprivende, uhyggelige Skildringer rundt om i „De Visers Sten“? Det var da vist en rar, fynsk Husmand, der med Udsigt til Kaffe og Cigar havde listet sig herop og udgivet sig for Anker Larsen. Og dog var det ham, den forhenværende Teolog, Jurist, Religionsfilosof, Sufflør, Korrektør, Skuespiller og Sceneinstruktør, Skipperens søn fra Langeland, der endte med at blive Forfatter og Censor ved det kongelige Teater. For en lille Kreds af Studenter fortalte han om sin Livsoplevelse, om den indre Klarhed, der her paa Jorden er en Forsmag paa det evige Liv.

Bagefter rejste en barthiansk Student sig, og med den Sikkerhed, som fanatiske Partigængere kan opnaa, afleverede han den kendte Remse, om at alt Menneskeliv er Synd, og da Lektien var afleveret, føjede han til for egen Regning: „Dette er barnlig Fromhed“. Da skulde man ha' set, den smilende, lille Mand i Lænestolen forvandle sig til den harmefunklende Elias paa Karmels Bjerg. Med et Spring var han oppe fra Lænestolen, og mens Gnisterne

fra Cigaren stod om ham som Lynilden fra Himlen, slyngede han ud: „Nej, det er ikke barnlig Fromhed, det er et tillært teologisk Dogme, som intet har med enfoldig Barnetro at gøre“!

Der har vi Manden. Den blide og vrede Mand, hvis Harme rejser sig mod „den der forarger en af disse mine smaa“. Barnet elsker han med en Kærlighed og Forstaaelse, der gaar igen i alle hans Bøger. (Nu har det utvivlsomt ikke været en ubetinget Lykke for hans Forfatter-skab, at han fik Gyldendals Præmie. Han blev da litterært Sensationsnummer, alle læste „De Visers Sten“; men da nye Stjerner af Forlæggere og Boghandlere som Raketter skødes op paa den litterære Himmel, blev hans foregaaende og efterfølgende Bøger liggende i Ukendthedens Mørke). „Jeg er en Bondedreng“, siger han selv med Stolt-hed, og det er da ogsaa Landsbyens Børn, han med Forkærlighed skildrer. Som Johs. V. Jensens Bedstefar, Jens Jensen Væver, der kaldte sin første Søn Jens, den anden Hans og den tredje Jens, har Anker Larsen Forkærlighed for de simple Navne. Hans litterære Børn hedder gerne Niels, Hans og Kristian, Pigerne fortrinsvis Esther. I disse Barneskildringer, som indleder alle Romanerne, naar Anker Larsen det ypperlige. Det er Barnets Væsen, han evner at gengi', uden at blande den voksnes Reflektion ind i Beskrivelsen. Barnet *tænker* ikke over Livet, men *lever* det, de er det, han kalder „aabne“; deres Jeg er endnu ikke begrænset af Egocentricitetens snævre Grænser, deres Jeg er ikke Genstand for Reflektioner, men det er ren Væren, saaledes som Adam Homos Mor viser Drengen, at det findes hos Fuglen, hos Sneglen, hos Træerne og hos hende selv, naar hun staar med sin Dreng paa Armen. Fordi Børnene er aabne, kan de leve sammen med andre ikke blot Mennesker; men deres Sind staar ogsaa aabent for Samliv med Dyr, Planter, Jord og Sten, Himlens Fugle og Skyer og dermed ogsaa med Gud, deres Verden er en harmonisk, organisk Helhed, de er Skue-spillere i dette Ords gode Betydning, at de forstaar at leve sig ind i andre. Et typisk Eksempel herpaa finder

vi i „Kong Lear fra Svendborg“. En lille Dreng trisser paa sine bare Ben om i Landsbyens solfyldte Gader. Han hører Jacob Hjulmand sige: „Ja-a-ah“; da han bli'r alene. lever Jacob stadig i hans Indre, og han efterligner Lyden „Ja-a-ah“, d. v. s. han forsøger at være Jacob. Lidt efter ligger Drengen og soler sig i noget varmt og tørt Sand, ved hans Side ligger en sort Høne og basker Støv op under Vingerne; dens Væsen trænger ind i Drengen, og uden han ved af det, ligger han og siger „gok“. Han fyldes nu med Lykke over Samlivet med Jacob Hjulmand og Hønen, og af denne Lykke fødes „Fadervor“ paa hans Læber, og under Fremsigelsen oplever han Bønnen. Det hele bli'r en samlet Fylde, som er Livet: „Amen“ — Ja-a-ah — Gok“.

Men Barnet vokser til. I Forhold til det umiddelbare kan Udviklingen gaa i tre Retninger. Maaske er de lykkeligst, der forbliver Børn hele deres Liv igennem, barnlige, men ikke barnagtige, det er dem, der skal arve Himmeriges Rige, fordi de allerede her paa Jorden har Del i det. Med Rette spørger Anker Larsen, hvordan Folk kan tro pludselig at kunne faa evigt Liv, hvis de intet har kendt til det her paa Jorden. Disse Mennesker, der uden brat Overgang udvikles fra Barn til voksen, træffer man særlig paa Landet; det er Anker Larsens Yndlingsfigurer, de lever deres Liv som en Helhed i Samfund med Dyr og Planter, deres Hverdag er hellig, om saadan en Mand, Peder Stille i „Sognet, der vokser ind i Himlen“; hedder det. „Hans møggreb var et tempelredskab“, Adskillelse mellem Arbejde og Fritid, mellem Hellig og Søgn, mellem Legeme og Aand er dem ukendt, „hele Peder Stilles legeme er sjæl, ja, selv hans rumpe“. „Det evige helliggør det timelige, og det timelige gør det evige virkeligt“.

Men det er jo ikke alle givet at gaa omkring som et saadant solspredende, ureflektet, levende Menneske, som et voksent Barn. Der er en anden Gruppe Børn, der paa et vist Tidspunkt ogsaa sjæleligt holder op med at være Børn, de bliver reflekterede, selvbevidste, de bliver „Jeg“ og ikke „Vi“. „Jeg“ er det grimteste af alle Ord, jeg

har aldrig set noget menneske blive smukt, naar han sagde dette kære ord.“ Intelligensen ta'r Overhaand, man tænker over Livet, i Stedet for at leve det, men „der er intet saa dumt som at være for klog til at leve“. Det er de døde, ide fortabte Mennesker; og argest blandt dem er Teologerne, paa hvem Anker Larsen ser med samme Øjne, som Jesus paa Farisæerne. De har deres Viden i Orden og lever ogsaa et pænt og Loven efterretteligt Liv, et Liv hvorpaa der „i en knugende Grad intet er at udsætte“. Anker Larsen begyndte selv som Teolog, men opgav det, fordi hans religiøse Liv forkrøblede derved; men mens det stod paa, brugte han Tiden til at betragte de vordende Præster; i en lille Bog, en Slags Programskrift „For aabne Døre“, skildrer han en saadan Forsamling, der var enkelte *Mennesker* iblandt, som kunde blive gode Præster; „men der var ogsaa mange vaskeægte teologansigter imellem, Gud hjælpe deres menighed, Præsten gør det ikke“. (Der er Smæld i Replikken, Bid i Satiren). Deres Fejl bestaar i, at de har spaltet Verden, for „den, der henvender sig stykkevis forskende, faar kun Svar i Brøk og Brudstykke“. (Man maa da heller ikke undre sig over, at Teologerne har forkættet Anker Larsen, hvor han har Livets Helhed, har de Tankens Sondren; han er Jesu Discipel, de Paulus'; set fra et teologisk Standpunkt, er der jo det kedelige ved Jesus, at der er saa lidt Teologi i ham).

Man maa dog ikke tro, at Anker Larsen er Modstander af Intelligensen i den Forstand, at han ligefrem vil præmiere Uvidenheden, det er kun som ledende Princip i Tilværelsen, at han forkaster den. Herom vidner den tredje Gruppe af Børn, der vokser fra Umiddelbarheden, gennemgaar Reflektionens Skærsild for endelig at finde tilbage til Livet. Stødet til denne Tilbagevenden, er gerne Leden ved den døde Tilværelse; Midlet som oftest en Genoplevelse af en Barndomsepisode: Et Kig ind i Himlen gennem „et blaat Hul“, eller det er en Stikkelsbærbusk, der er Kultstedet; den Busk, hvorunder Barnet som lille har leget, ligesom H. C. Andersen i den snævre Baggaard i Odense, bliver endnu engang levende og kan med-

dele sit Liv til den aandeligt udtørrede voksne, der har søgt tilbage for bevidst at tilegne sig, hvad han som Barn ubevidst fik givet. Det er det, man kalder en mystisk Oplevelse; men den skal netop ikke som visse Former for Mystik være begrænset til enkelte ekstatiske Øjeblikke, nej, Livsfylden skal tværtimod brede sig over hele Tilværelsen og gøre den hellig igen, samle de adskilte Livsomraader til en Helhed. Her gælder det først og fremmest om at drage den stærke erotiske Følelse ind og forvandle den til Kærlighed, saa den ikke optræder adskilt fra den øvrige Personlighed for saa til sidst at tage Magten over hele Mennesket og lade det gaa til Grunde i en Rus. Derom handler en af Anker Larsens senere Bøger, der netop hedder „Rus“. Med det Skarpsyn som virkelig Menneskeforstaaelse giver, afslører Anker Larsen Fejlen ved Efterkrigstidens Sexualliv, og med den sproglige Virtuositet, han ejer, udtrykker han det saaledes: „Paa den tid, Merete Østerby mødte menneskenes flok, var den hele hellige følelse udstykket i erotiske parceller beregnet mere paa lejere end ejere“. Tydeligere og rigtigere kan det vist ikke siges. Følelsen maa helliges ved at drages ind i den samlede Livsproces, og samtidig maa den ophøre at være privat Nydelsesmiddel for den enkelte, den skal være en Gave; thi ved at deles fordobles den. „Naar man er to om al ting, bliver livet fordoblet, til sidst kender man ikke forskel paa at give og at tage“.

Som det gik den lille, barbenede Dreng, der maatte dele sin Livsfylde med Jacob Hjulmand og den sorte Høne, gaar det ogsaa dem, der som voksne vender tilbage til Barnets Liv; de maa forstaa alle og dele med alle, det var Skuespillerens hellige Opgave (Skuespillet var jo netop fra Begyndelse en religiøs Handling) men mange har svigtet Opgaven; det handler Anker Larsens førnævnte Bog „Kong Lear fra Svendborg“ om. Det er en tragisk Bog at læse, fordi den viser Teatret og dets Folk saa langt fra det Ideal, som vi maa gi' Anker Larsen Ret i at opstille: „Vor opgave er ikke at *gøre* lykke, men at *give* lykke, idet vi glemmer os selv, fordi vi giver vort dybe-

ste væsen og faar dem dernede til at glemme sig selv, fordi de gennem os oplever sig selv dybere, end de plejer“.

Asket og Helgen er Anker Larsen ikke, og har da heller aldrig givet sig ud for det; men han er levende. Han er ikke jævnt kendt af alle, men ukendt for mange og en Oplevelse for talrige; hans Læsere findes spredt over den ganske Verden. Han er ikke bestemt af Tid og Sted; i de gamle Religioner finder han ogsaa Udtryk for evigt Liv, Jesu Lære kom han ikke til gennem Ny Testament endsige gennem Teologien, men han oplevede den og fandt saa bagefter, at det hele jo stod skrevet i de Kristnes hellige Bog. Derfor kalder han Religionernes hellige Skrifter for „Familiedokumenterne“, og han føler sig i Slægt med alle levende Mennesker, det være sig Landsbyens Husmand eller Universitetets Professor (Man ser saaledes Forordet til „For aabne Døre“ skrevet af Universitetets mest særprægede og største Personlighed, Religionshistorikeren Vilhelm Grønbech). Heller ikke Forskel i Race, Nation eller Alder hindrer Anker Larsen i at kende den store „Familie“s Medlemmer, han, „broder til alverdens mennesker“.

Erik Dahlerup-Petersen.

Den danske Sang.

VI har »digtende Trang«, siger Bjørnson, og det er saa sandt, som det er sagt. Vore Sangbøger vrimler af en Mængde Sange, der spænder over vidt forskellige Felter, lige fra en Lovprisning af Nationens stolte Minder til den simple Mands Arbejde.

Norden har haft og har endnu en Rigdom af Digtere, der skønt og smukt har sunget om Menneskelivets Dybder; men vi her i Danmark kan vel i højere Grad end Folk i andre Lande prise os lykkelige, fordi vi har haft en Skjald som Grundtvig, der i sine mangfoldige Sange har sunget om Folkefester, om Livet i Hjem, i Skole og Kirke. Trøstefuldt har han sunget om Menneskelivets store Længsel og Haab, og om Danmarks Lykke baade i Opgangs- og Nedgangstider. Det er næsten, som vi gennem ham har faaet noget forud for andre Folk, en Sangens Naadegave.

En Beundrer af Danmark, en Tysker, der rejste herhjemme for at sætte sig ind i dansk Foretagsomhed, udbrød engang efter endt Rundrejse til de danske Folkehøjskoler: »Hvor er Danskerne dog et levende Folk, saa fuld af Lykke og Glæde; nu forstaar jeg deres Mangfoldighed af Sange, som lyder saa stærkt i Skole, Kirke og over alt deres Arbejde. Det kender vi ikke i Tyskland, og det kendes vel næppe i noget andet Land«.

Han havde Ret, denne Tysker, den danske Sang er noget for sig, noget i Slægt med den Fuglesang, der kvidrer over alt vort Arbejde.

Mange af vore Digtere har sunget smukt om Sangen:

*Jeg har baaret Lærkens Vinge,
jeg har sunget højt dens Sang.*

*Jeg har følt, jeg har kun hjemme
der, hvor Sang og Glæde bor.*

*Naar jeg frem med hævet Pande
syngende i Mørket gaar. — —*

Ja, *Micael Rosing* kendte noget til Sangens store Magt over Menneskesindet.

Det er ikke underligt, at Grundtvig i sine Salmer og Sange har henvist til den Evne, som Sangen har til at løfte Sindet. Han, mere end nogen anden, vidste, at der var Liv at hente, hvor det levende Ord og Sangen lød.

*Giv mig Gud en Salmetunge,
saa for dig jeg ret kan sjunge
højt og lydelig!
saa jeg føle kan med Glæde,
sødt det er om dig at kvæde
uden Skrømt og Svig!*

*Himlene din Glans forkynde,
lad hver Mogen mig begynde
Dagen med din Pris,
og naar Aftenklokken ringer,
lad min Sang paa Lærkevinger
stige ligervis!*

Det er Grundtvigs Bøn baade for sig selv og for Mennesker, at vi over vort Virke maa faa lidt af Salmetonen og synge den uden »Skrømt og Svig«. Gang paa Gang kommer han i sine Sange tilbage til dette, at synge ud om alt det høje, om vor Længsel, vort Land, Sprog, Folk og vor Gerning.

— *syng, som jeg, bort din Sorg og Kvide,
syng dig glad.*

I den nyeste Udgave til vor Højskolesangbog findes tre Sange, der særlig handler om den danske Sang, egent-

lig er der kun to, men vi maa ogsaa tage Bjørnsons Sang om »Sangen« med, selv om den ikke direkte tager Sigte paa Sangen i Danmark. —

Den første »Liflig fløjter Vælsklands Nattergale« er digtet af C. Ploug til Sprogfesten paa Skamlingsbanken 1846. Den synges forøvrigt ikke ret meget mere, hvilket i og for sig er forstaaeligt nok, eftersom den har Tilknytning til Forhold, der er ved at blive os for fjernt. Men det er dog et Spørgsmaal, om den ikke burde synges lidt oftere. Den er dog en Kærlighedserklæring til og en stærk Hævdelse af den danske Sang, der i al sin Jævnhed er »foraarsvarmt og ungt« og lyder til os »blødt som Bølgens Leg i skovdækt Bugt«, en Modsætning til de sydlige Landes højstemte nationale Sange. Denne Sang er blevet til paa et Tidspunkt, da der var stærk Spænding mellem Danmark og Slesvig-Holsten om det danske Sprogs Ret til at lyde i Sønderjylland. Sangen er smuk og rammende for den Tids Forhold, men passer ligesom ikke vor ny Tids Begreber. —

Helt anderledes virker Bjørnsons vidunderlige Sang om »Sangen«. Her er der ikke Tale om Sangens opflamrende Evne til Krig og vældige Bedrifter. Nej, her har Bjørnson villet sige noget dybere om den Lysning og Varme, Sangen har for Menneskehjerner og om den Evighed, der ligger i den. Den gør Arbejdet til en Glæde, den bøjer det stive, og tør det frosne i vort Sind, den forener netop i dens Evne til at fortone Mislyd og Tvivl og til at forsone kamplystne Kræfter, den vækker til Daad og kalder paa det skønne og rene i Sindet.

Er alt dette rigtigt, som Bjørnson saa herligt synger for os i disse tre Vers om Sangen — og det kan sikkert ingen tvivle om — saa maa Sangen have en overordentlig stor Magt over Sindet, men vel at mærke, kun ved at vi helt aabner vort Hjerte og lader os fylde af Sangens Ord og Toner.

Der er saa mange, som kun har Læber at synge med. Hjertet, Kærligheden til det, der synges, er lukket, for dem faar Sangen ingen Betydning. Skal de ret blive gre-

bet af den, maa de, som Bjørnson siger det, helt over paa Sangens »lyslange Bro«, den Bro, der fører opad, helt op til Tonens Land. — Noget saadant har man en Følelse af, naar man er saa lykkelig en sjælden Gang at komme i et Hjem, hvor Stuerne ligesom er fyldte af Sang fra store og smaa. Ogsaa i en stor Forsamling kan man faa den samme Følelse, naar Sangen bruser med vældig Kraft, da er det, som løftes vi opad og opad, noget i Retning af det, som Selma Lagerlöf i en af sine Fortællinger lader den døende Oberst sige, da han hører Liljecrones skønne Violinspil: Tak og Ære, gamle Ven, nu gaar jeg paa Vejen mellem Himmel og Jord.

Det er dette Sangens Vingesus, som Bjørnson har tænkt paa, da han i 1872 skrev sin dejlige Sang om »Sangen«.

Heller ikke Bjørnsons Sang synges ret meget, men det er sikkert Melodiens Skyld, den har ikke ret den Jævnhed, som de nye Melodier har.

Den tredje Sang er Kaj Hoffmanns Digt om den danske Sang. Den er med Rette blevet vor Tids unges Sang. Man gaar aldrig Fejl af den; den synges gerne, og hvad mere er, den synges med Liv og Kraft, saa man næsten faar Mindelser om gamle Tidens Vingesus. —

Naar Edv. Lembcke sammenligner Modersmaalet med en ædel Kongebrud, ung og yndig, saa har Kaj Hoffmann valgt at sammenligne den danske Sang med en ung, blond Pige, »der gaar og nynner i Danmarks Hus«. Hun er ægte dansk, Barn af det »havblaa Rige, hvor Bøge lytter til Bølgers Brus«. Nutidens Symbol paa højere Ting maa være jævn og ligetil, ikke noget der har Plads oppe i Skyerne, et Princip, der ogsaa gør sig gældende i Maler- og Billedhuggerkunsten.

Kort og rammende fortæller Digteren os, hvad den danske Tone, »naar den dybest klinger«, indeholder: Klokkklang, Sværd og Skjold og endelig som en Islæt fra fjerne Tider »en Sagatone fra Hedenold«.

Der er to Klange, det blide og haarde, som findes i alt, hvad der er dansk, i Landets Natur, i Menneskets

Sind, i vor Historie og Litteratur, den findes ogsaa i Sangen, i den danske Tone, som noget lyst og mørkt, som Dur og Moll. Disse to Klange i vort Liv er det, Digteren peger paa, idet han som Billedet derpaa bruger »Sjællands Ynde og Jyllands Vælde«.

I sidste Vers kommer Opfordringen til at synge ikke til nogle enkelte, men til hele det danske Folk, lige fra »Hedens Lyng og til Stadens Flise«. I et tusindstemmigt Kor skal Sangen løfte sig »ung og glad«. — Ja, netop saadan skal Sangen være: ung og glad, fuld af Lys og Varme, saa føres vi opad med den gamle Oberst paa Vejen eller Broen mellem Himmel og Jord.

Thorv. Madsen.

Tillidskrisen.

DER er ikke meget, vi Mennesker kan blive enige om, ud over dette, at Verden f. T. er i Ulave. Og allerede naar vi tager fat paa den nærmere Udredning af, hvad det er, der er i Vejen, har vi Uenigheden igen med det samme, for ikke at tale om den Situation, der opstaar, naar vi giver os til at drøfte, hvorledes vi atter skal faa Tingene bragt i Orden. Ufreden i Verden er næsten at ligne ved en Orm, der bider sig selv i Halen. Der er da ogsaa dem, som nærmest er af den Formening, at Verden er paa Vej til at æde sig selv op: Kulturen lægger Kulturen øde og Menneskene er paa een Gang baade handlende og lidende i denne Proces. De har saa travlt med at spærre hinanden ude, at de knap lægger Mærke til, hvorledes de samtidig spærres sig selv ude, og det er ikke paa Forhaand til at afgøre, hvad der er mest skæbnesvangert.

Een Ting er der imidlertid, som mange af os i denne Tid har rettet Opmærksomheden imod under vore Overvejelser og Undersøgelser angaaende Verdensforholdene, deres nuværende sørgelige Forfatning og deres Fremtidsmuligheder. Jeg tænker paa *den gensidige Tillid* mellem Mennesker, i de store Samfunds indbyrdes Stilling til hinanden og i Forholdet Mand og Mand imellem. Er »Krisen« ikke egentlig mest af alt en Tillidskrise? Man stoler ikke paa hinanden, men er fuld af Mistænksomhed. Utryk gaar man og skuler til dem paa den anden Side Grænsen og ved ikke nogen anden Udvej til at bekæmpe

denne Utryghed end at ruste sig af alle Kræfter — eller søge at oparbejde i Sindet en vis blind Sorgløshed, der ikke lader sig paavirke af truende Muligheder. Og i de smaa Forhold sørger man for at sikre sig saa godt som muligt ved Forsikringer, ved Kautitioner og Underskrifter »med bindende Kraft«, men naar alligevel ikke at blive helt tryg, maaske bl. a., fordi man oplever, at den moderne Lovgivningsmagt Gang paa Gang sætter Mennesker i Stand til, med Loven i Haand og altsaa paa et formentligt Retfærdighedsgrundlag, at smøge deres Forpligtelser af sig.

I gamle Dage sagde man: »En Mand er en Mand, og et Ord er et Ord«. *Det* er ikke nær saa sikkert, som det *har* været. Den infame Parole, som den tyske Rigs-kansler slyngede ud i 1914, da han betegnede Neutralitetsgarantien for Belgien som »en Lap Papir«, har virket som en Gift i Verdenspolitikken og videre ned i de smaa Forhold. Traktater er ikke mere bindende længere end til det Øjeblik, det passer een af Underskriverne at løbe fra Forpligtelsen, og Gældsbeviser kan sættes helt eller delvis ud af Kraft, med eller uden Pennestrøg, uden at det *behøver* at svie i Samvittigheden hos Debitor — hæderlige Undtagelser fraregnede, og dem er der jo dog endnu en hel Del af.

Er det underligt, at det er gaaet tilbage med Tilliden i Verden, saa tit man er bleven skuffet og stadig bliver skuffet i stort og smaat? Nej, det modsatte vilde være underligt. Og alle fornuftige Mennesker, der regner med Virkeligheden, som den er, hvad enten de nu synes om den eller ej, maa nødvendigvis indrette sig saaledes, at de ikke skal komme til at undgælde altfor haardt for deres »Godtroenhed«. »Af Skade bliver man klog«, og »brændt Barn skyer Ilden«. Thi lære man at tage sig i Agt! Der er maaske endda enkelte, som i hvert Fald teoretisk anbefaler ubetinget Mistillid til alle, deri indbefattet en selv, som den eneste Mulighed, der gives, naar man ikke ønsker at lide for mange Skuffelser. Det lyder haardt, men kan nu engang ikke være anderledes.

Det vilde imidlertid være aldeles uforsvarligt at afbryde sine Betragtninger her. Det Spørgsmaal maa da vel ogsaa tages under Overvejelse, om der ikke kan gøres noget for at *genrejse* den sammenbrudte Tillid i Verden. Og lige saa snart det er stillet, dette betydningsfulde Spørgsmaal, melder sig et Svar, der vel i Enkelthederne kan trænge til nærmere Udformning, men hvis Grundtræk er umiddelbart indlysende, nemlig, at den Mangel paa Respekt for indgaaede Forpligtelser, som har undergravet Tilliden, maa afløses af en gennemgaaende Vederhæftighed, saa Menneskene føler sig bundne af deres givne Ord under et Ansvar, som de ikke kan løbe fra uden at blive dømt strengt baade af den almindelige Mening og, hvad der er endnu vigtigere, af deres egen Samvittighed.

Dette betyder, at vi hver især kommer til at indøve os i under alle Livets Forhold at vise os *værdige* til andre Menneskers Tillid. Sagen er altsaa i sidste Instans i allerhøjeste Grad et personligt Anliggende. Men netop derfor egner den sig umiddelbart til at sættes i Forbindelse med Menneskers Gudsforhold. Og den kan slet ikke bringes i virkelig Orden, hvor et saadant Forhold mangler. Det Menneske, som tror paa Gud, staar i Kraft af Troen i et ubetinget Livsforhold til ham og har dermed i det mindste eet aldeles urokkeligt fast Punkt i sin Tilværelse. Men dette Punkt skal og kan blive Udgangspunktet for den Forvandling, som ogsaa den troende maa gennemgaa, før han rigtig kommer til at fortjene sine Medmenneskers Tillid, og som bestaar i, at Sandhedens og Kærlighedens Aand bliver den øverste Mynighed baade i hans Tanker, hans Tale og hans Færd.

Under disse Omstændigheder er det ikke saa sært, at det trækker i Langdrag med at faa Tillidsforholdet bragt rigtig paa Fode, og at vi maa væbne os med Taalmodighed baade overfor andre og overfor os selv.

Men saa kan der jo tillige vise sig en Vanskelighed paa et andet Punkt: Man kan med Grund stole fuldt og fast paa et andet Menneskes Redelighed, paa hans gode

Vilje til at holde sit Ord og svare til alle rimelige Forventninger, men samtidig, belært af Erfaring, tvivle om hans *Evne* til at gøre Fyldest. Et fuldkomment Tillidsforhold kan jo ikke bestaa, hvor man ikke er vis paa, at den paagældende *baade vil og kan* det, man venter af ham.

Atter her føres vi tilbage til Gud, som den eneste, der fuldtud er til at stole paa, den eneste, som ikke alene vil, men ogsaa kan holde sine Løfter lige til de mindste Enkeltheder. Manglende *Evne* hos Mennesker kan der kun raades Bod paa, hvis Gud vil stille sine Kræfter til Raadighed. Og det gør han, nøjagtigt i det Maal, som han i sin Visdom og sin Kærlighed finder forsvarligt, hverken mere eller mindre.

Men endelig er der endnu en vigtig Side af Sagen at give Agt paa, nemlig Betydningen af det *Vovemod*, hvorved vi kan vise *Tillid paa Forhaand*, ogsaa dér, hvor Grundlaget ikke er synderlig solidt. Det er en ofte bekræftet psykologisk Kendsgerning, at der er en ejendommelig oprejsende Kraft i dette at blive mødt med Tillid, naar man er sig bevidst, at man egentlig ikke fortjener den, ganske svarende til, hvad der modsat gør sig gældende som noget meget nedslaaende: at man bliver mødt med Mistillid uden Grund.

Hvad om vi noget tiere og noget mere aabenlyst lagde et saadant *Vovemod* for Dagen! Hvad om vi søgte at forberede det haardt tiltrængte Omslag i Menneskers Indstilling overfor hinanden, enkeltvis, i Samfundsklasser og i Nationer, ved at sige: Vi *vil*, trods alt, hvad der hidtil har skuffet os, ikke slippe Troen paa, at der endnu er baade Sandhed og Kærlighed i levende Funktion i Menneskers Sind, Vi vil ikke lukke til og spærre af for et venligt Samkvem med vore Medmennesker. Vi vil se at finde ud af, hvad der kan tjene til Undskyldning for dem, hvor de skuffer os. Maaske er det just *Forhaandstillid*, de mest trænger til for at komme i Gang med at blive værdige til vor Tillid i det lange Løb!

Ja, ogsaa naar vore Tanker gaar i *den* Retning, kan

de faa det allerbedste Følgeskab, nemlig med Vor Herre selv. For der er da ingen, der har lagt et saa mageløst Vovemod for Dagen, som han. Ingen vidste saa grundig Besked, som han, om hvor lidt Menneskenes Børn fortjente Tillid fra Guds Side. Og dog betænkte han sig ikke paa at give sig dem i Vold og lade dem nagle sig til et Kors. Han var jo Sandheden og Kærligheden selv i Menneskeskikkelse. Lad saa være, at det endnu kun meget smaat er lykkedes os Mennesker at blive værdige til hans Tillid. Hvad der findes af Paalidelighed hos os, det er dog fra ham. Og det skal vokse ved hans Omsorg, indtil vi er bleven ham lig. Da vil vi være fuldt værdige til hans Tillid. Men undervejs til dette Maal skal vi være »Jordens Salt og Verdens Lys« — ogsaa derved, at vi af alle Kræfter er med at værne Tillidsforholdet mellem Mennesker og genopbygge det overalt, hvor det er kommet i Forfald. Vi har *hans* Velsignelse dertil paa Forhaand.

Jakob Lykke.

Venehilsen til gamle Odder-Elever og andre Kendinger, som faar nærværende Aarsskrift i Hænde.

Margrethe og Jakob Lykke.

Et Møde med tysk Ungdom.

I Danmark findes et mangeartet Ungdomsarbejde med alle dets Fortrin og Mangler. I Tyskland er der kun een eneste Ungdomsbevægelse som Led i et kæmpe-mæssigt Forsøg paa at bygge en ny Verdensanskuelse op.

En Kæmpeorganisation, Hitlerjugend, »Hitlerungdommen« med Afdelinger og Underafdelinger i hele det tyske Rige, har faaet den Opgave at opdrage den tyske Ungdom i Alderen fra 10 til 18 Aar.

Medlemsskabet i Hitlerjugend er frivilligt; men alle, der vægrer sig ved at deltage, har ingen Mulighed senere for at komme frem i det politiske, sociale eller økonomiske Liv. Takket være denne tvungne Frivillighed er ca. 90 % af den tyske Ungdom med i Organisationen. Om Vinteren drives Arbejdet mest indendørs med Sport og saakaldte »Hjemmeaftener«, hvor der undervises i tysk Historie, Racelære og indøves Kampsange. Om Sommeren er Lejrlivet et meget vigtigt Led.

Paa en Rejse i Sommer fik vi et meget stærkt Indtryk af, hvor grundigt dette Opdragelsesarbejde foregaar. Gennem Foredrag og Samvær fik vi Nationalsocialismen nær ind paa Livet og maatte tiltales eller frastødes, alt efter som det vi hørte og saa stod i Forhold til vor danske Indstilling.

Vort første Møde med Hitlerungdommen havde vi i en Ungdomslejr i Nærheden af de store Plønsøer. Vi fandt den paa nogle Højder dybt inde i en Granskov. Længe før vi naaede Bestemmelsesstedet lyste et rødt, hagekors-

Lejren.

prydet Banner os i Møde. Ved Indgangen stod Skildvakter; det øvrige Vagtmandskab var opstillet foran Vagtlokalet. Kommandoraabene gjaldede, og de smaa racebevidste Soldater stod stive som Støtter, medens den unge Lejrchef bød os velkommen.

Lejren har Plads til 300 Drengene og belægges 3 Gange i Sommerens Løb. Under vort Besøg oplevede vi Indmarchen af et nyt Hold Drengene. Kolonne efter Kolonne marcherede ind til Trommehvirvler eller smeldende Musik. Alle Drengene var i Uniform: brun Skjorte, sort Halstørklæde, rødt Armbind med Hagekors; fuld militærmæssig Oppakning; en Dolk med Indskriften »Blod og Ære« fuldstændiggjorde Udrustningen.

Opmarchen i en trefløjet Formation foregik paa Samlingspladsen. Saa snart alle var paa Plads, lød skingrende Trompetsignaler og høje Heil-Raab, og Lejrchefen bød velkommen til Lejren: »I er kommen for at opleve noget, der ligger ud over Skolen og Hverdagen. I skal lære Fredens Arbejde for vort Folk og — om saa skal være — Kampen for Tyskland. Jeg giver hver af jeres Delingsfører et Navn fra vort Lands Heltehistorie, for at mane Fortidens store Aander ind i jert Sind«.

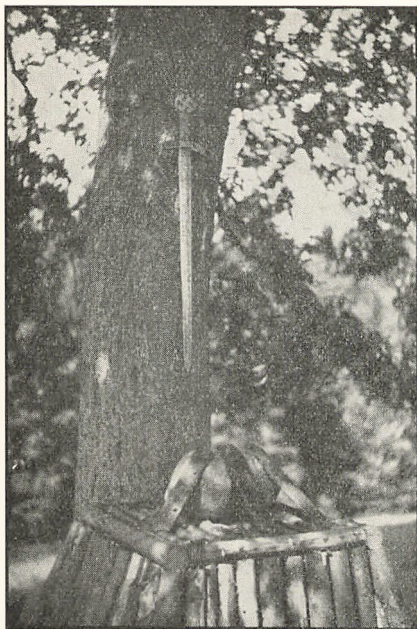
Efter Navngivningen, der var som en hedensk Daab,

Flaget hejses.

gled den sorte Fane med Zig-zag-Striben til Tops under dæmpet Trommehvirvel og højroestet Recitation. Saa snart Fanen vajede fra Flagknappen, sluttedes med tre taktfaste Heil-Raab, og de smaa Soldater sendtes i Løb til deres Telte for at installere sig. Under en Rundgang i Lejren hørte vi Drengene synge. De sang dejligt. Men vi havde svært ved at glemme, at næsten alle Sangene gennem Rytme og Indhold appellerede til Kraften, Modet og Udholdenhed i Krig. Paa den solbeskinnede Sportsplads tumlede en Gruppe Drengene sig i Boldleg. Den legemlige Opdragelse er tildelt Forrangen i Hitlerjugend, først og fremmest som Midlet til Højnelse af Racen og Dygtiggørelse af Folket til eget Forsvar. Gymnastik er Hovedfag. Vaabenbrug og Boksning er med paa Timeplanen. Felttjeneste anvendes i stor Udstrækning. Alt har Militær Karakter, med Vagttjeneste, Meldinger, Kommando m. m.

Inden Dagens egentlige Arbejde begynder, afholdes hver Morgen en nationalsocialistisk Andagt, en Slags hedensk Gudstjeneste, hvor der læses op og synges Kamp-sange. »Gudstjenesten« holdes ved Lejrens Helligdom, en gammel kuplet Eg. Paa dens barkedede Stamme hænger et blinkende hagekorsprydet Sværd, hvis skarpe Od

Lejrens Helligdom.

peger ned mod tre Plovjern, Symbolerne paa det nye Tysklands Expansionsmidler: Kamp og Arbejde. To Drengene stod altid paa Ærespost ved dette »Alter«. Her dyrkes en ren Race-religion, der lader haant om Kristendommen og hævder, at Kirken ved at prædike ydmyg Kærlighed har været med til at opretholde alt det svage og mindre-værdige, der hellere maatte være udryddet. Den kristne Trosbekendelses tre Gange »Jeg tror« er afløst

af en Tro paa det tyske Menneskes Ufejlbarhed og Selvtilstrækkelighed: Jeg tror paa Tyskland, som har givet mig Livet og nærret mig. Jeg tror paa Adolf Hitler, som har forløst mig. Jeg tror paa Tysklands Genopstandelse. Alt gaar ud paa at sikre Livet her og nu, den tyske Nations Liv ensbetydende med »Partiet«s Liv. Med alle til Raadighed staaende Midler indpodes og gennemsyres den tyske Ungdom med nationalsocialistisk Tankegang og Aand.

For Piger findes lignende Organisationer som for Drengene blot med andre Navne. Arbejdsformen er dog ikke saa militærpræget. Maalet er at gøre dem til dygtige, sunde Kvinder, der kan føde Nationen mange Børn.

Man maatte lægge Mærke til, at alle Førerne var meget unge. Dette skyldes et stort Behov for Førere, dels Forstaaelsen af den Udvikling, det giver Drengene tid-

ligt at faa et Ansvar betroet. En af den tyske Opdragelses Grundsætninger lyder: Ungdom skal opdrage Ungdom. De ca. 40.000 Drengene, der hvert Aar udvælges som Førere, faar deres Uddannelse paa særlige Førerskoler.

Indendento-aarige Militærtjeneste skal alle unge tyske Mænd og Kvinder have gjort et halvt Aars Arbejdstjeneste, en ny Fællespligt, ved Siden af Skolepligt og Værnepligt. Arbejdstjenesten foregaar i en af de ca. 1300 Arbejdslejre spredt over hele Tyskland, men særlig paa Steder, hvor nyt Land kan indvindes og opdyrkes, hvor et forsømt Skovbrug kan sættes i Gang eller lign. Formaalet er at skabe Respekt om det legemlige Arbejde og overvinde Stands- og Klasseforskel ved

at give de unge fælles Oplevelser. Arbejdsmændene bærer Uniformer, men Vaabnet er Spaden, som de exercerer med som Soldaten med sit Gevær. Tugt og Disciplin er ganske militærisk. Aanden er som i »Hitlerjugend«.

Det hele Opdragelsessystem synes at have bestaaet sin Prøve med Hensyn til den fysiske Opdragelse. Det har bevist sin Evne til at begejstre de yngste Aargange. Ingen kan benægte, at de tyske unge er ranke, smidige, sportstrænede. Men med Hensyn til et sundt Resultat af den

Herr Majforth, der har Førerskabet for 9000 Drengene.

aandelige Opdragelse kan man derimod have sin Tvivl. Naar den opvoksende Ungdom berøves enhver Mulighed for at tænke og handle selvstændigt, intet hjælpes til at vokse frem indefra, men kommanderes frem ovenfra, bliver det kun en Karikatur af Opdragelse.

Men der er Fart i Arbejdet, og alle er med. Under Tugt og Diciplin marcherer den tyske Ungdom frem i Række og Geled. Det kan give os herhjemme noget at tænke paa. I Danmark bygges Ungdomsarbejdet paa de unges frivillige Tilslutning. Frihed er Voksevilkåret, fordi vi tror paa dens Evne til at kalde det bedste frem i Menneskelivet. Men skal Friheden bevares, maa den ikke for den enkelte være et Paaskud til at skulke sig fra Pligt og Ansvar. Ogsaa i Danmark maa Maalet være at faa *alle* med i et frit og mangfoldigt Arbejde, saa vi naar det samme i Retning af legemlig Opdragelse som i vort store, ensrettede Naboland mod Syd — og uendeligt langt mere i aandelig Henseende.

At komme til Erkendelse og Forstaaelse at dette var maaske det største Udbytte af Mødet med Hitlerungdommen.

En venlig Hilsen til dem, jeg lærte at kende i mine Odder-Aar.

C. H. Daugbjerg.

Mælkehygiejne.

ARETS mangesidede Arbejder er, for de fleste danske Landbrug kun et Led i Bestræbelserne for at fremstille Mælk og Flæsk. Disse vore Husdyrprodukter kan kun fremstilles paa Grundlag af den til Dyrenes Ernæring nødvendige Planteproduktion.

Vil vi nu betragte Mælke- og Flæskeproduktionen hver for sig, umiddelbart før Landmanden afgiver dem til Viderebehandling paa Mejerier og Slagterier, da ser vi straks, at Flæsket (Grisen) er omgivet af en Hud, der beskytter mod ydre Paavirkninger, saaledes at det fremtræder som et rent og aldeles friskt Produkt, naar Slagtingen er foregaaet. Med Mælken er det noget helt andet, idet den fremkommer som en Vædske uden nogen naturlig Beskyttelse, mens den gaar fra Koens Yver til Mejeriet. Ja, selv i det Øjeblik, den malkes ud af Yveret, er den ikke engang fri for Bakterier, der paavirker Mælken i en uheldig Retning. Naar vi saa tillige ved, at den er meget let modtagelig for Paavirkninger af ildelugtende Luftarter, og et ideelt Medium for en Mængde forskellige Bakterier, der kan tilføres Mælken fra Luften, Snavspartikler, Malkeredskaber m. m., saa er det indlysende, at det bliver Malkningen og Opbevaringen, der i høj Grad bliver bestemmende for Kvaliteten.

Har man fulgt de forskellige Forstadier for Mælkens Frembringelse, set hvor omhyggeligt Korn, Kraftfoder og Grovfoder behandles, da maa man undres over, at selve Hovedresultatet, Mælken ofte behandles paa en

temmelig skødesløs Maade. Det er i Særdeleshed Malkearbejdet, der er blevet et Arbejde af anden Rang, hvad det absolut ikke fortjener. Vis Mælken og Mælkebehandlingen den Opmærksomhed, som den fortjener, og Malkearbejdet vil da ganske naturligt blive et Arbejde, der i Anseelse kan ligestilles med de øvrige. Ting man ikke kender noget til, kan man ikke interessere sig for, derfor maa enhver Besætningsejer erhverve sig nogen Kundskab om Mælk og Mælkebehandling, han maa bibringe sine Medhjælpere Oplysning derom, saa de faar Forstaaelsen af Arbejdets rette Udførelse, kun da kan Arbejdet udføres tilfredsstillende.

Jeg har ofte tænkt paa Københavnerdrengen, der var paa Landet og ikke vilde ha Mælk, fordi den kom fra de »beskidte Køer« og ikke fra Moders pæne Kande, og jeg kan saa inderlig godt forstaa ham. Adskillige Gange har jeg været præsenteret for Mælk, hvor man har kunnet se, lugte og smage Urenligheden. Jeg har været Steder, hvor Husmoderen har været saa pinlig renlig, at det har været en Plage for den øvrige Husstand, men den Mælk hun beryttede har selv saadanne Steder kunnet have alle de før nævnte Fejl.

Naar man kan træffe noget saadant, er det kun fordi de paagældende ikke har været sig deres Fejl bevidst. Nu er vi saa heldige, at have faaet en Metode, der kan fortælle Mælkeproducenten, naar der gøres Fejlgreb. Metoden er den velbekendte Reduktaseprøve, der giver os et udmærket Billede af Mælkens sundhedsmæssige Kvalitet d. v. s. Mælkens Indhold af Bakterier. Ved Reduktaseprøven er det Bakteriernes Evne til at omdanne et blaat Farvestof (Metylblaat) til et hvidt Farvestof, der er taget i Brug. Det er indlysende, at jo flere Bakterier, der er om at omdanne Farvestoffet, desto hurtigere maa det gaa, derfor kan man umiddelbart ud fra den Tid, der kræves til Affarvning af et vist Kvantum Mælk tilsat en bestemt Mængde Farvestof, sætte Mælken i forskellige Klasser, saaledes at Mælken med den lange Affarvningstid, d. v. s. Mælken med det lille Antal Bakterier,

sættes til 1. Kl. Mælken med den korte Affarvningstid, d. v. s. Mælken med de mange Bakterier, sættes til 4. Kl.

Reduktaseprøven er en glimrende og ufejlbarlig Prøve til Paavisning af Mælkens Kvalitet, men man kan ikke forvente at træffe lutter Idealister, og det har da ogsaa vist sig, at der kun er meget faa blandt danske Mælkeproducenter, idet Mælkekvaliteten overhovedet ikke blev forbedret med Reduktaseprøvens Indførelse. Først da man begyndte at berøre det økonomiske, blev der Fremgang i Mælkekvaliteten. Det viste sig, at naar der skulde fradrages for 3. og 4. Kl. Mælk, kunde man meget godt undgaa denne, hvilket tydeligt viser, at blot der er et økonomisk Grundlag, kan man meget hurtigt opnaa et gunstigt Resultat.

Alle har vi hørt om vort lovpriste danske Smør, vi vil alle ønske, at det maa bevare sit gode Renomé, men for at kunne dette, maa der være Fremgang i Kvaliteten. Kender vi en lille Smule til Mælkens Behandling paa Mejerierne, faar vi meget let det Indtryk, at Mælkebehandlingen her er meget nær det fuldkomne, derfor kan vi ikke forvente store Fremskridt fra Mejeriernes Side. Vender vi os derimod til Mælkeproducenterne ser vi straks, at her kan der gøres noget for at opnaa en bedre Mælkekvalitet, og dermed en bedre Smørkvalitet, thi Mejeristen kan ikke fremstille godt Smør af daarlig Mælk.

Vil vi opnaa at forbedre Mælkekvaliteten, da er der kun een Vej at gaa, og det er ved gennemført Kvalitetsbetaling. Det er ikke tilstrækkeligt at fradrage den $\frac{1}{2}$ og $\frac{1}{4}$ Øre for henholdsvis 4. og 3. Kl. Mælk. Nej, vi maa begynde Fradraget allerede ved 2. Kl. og Fradraget maa være saa stort, at Fordelen ved at levere den gode Mælk er umiddelbart indlysende, thi Opnaaelsen af 1. Kl.s sker kun ved Afkøling af Mælken, og hertil kræves de fleste Steder et særligt Afkølingsapparat, hvilket nødndigvis medfører ekstra Omkostninger.

Det ved Lov fastsatte miudste Fradrag paa henholdsvis $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ Øre for 3. og 4. Kl. Mælk har kun faaet Mæl-

keproducenten til at eftertrage 1. og 2. Kl., derfor kan man endnu, selv hos nogle af vore mest ansete Kvægopdrættere finde et Afkølingsapparatet bestaaende af to Mursten, hvorpaa Mælken bliver sat til Afkøling. Det er vist de fleste klart, at denne Afkølingsmetode er meget mangelfuld, men ved Forespørgsel desangaaende, faar man det Svar, at de med undtagelse af en eller to Gange i den varmeste Sommertid, er i Stand til at holde Mælken i 1. eller 2. Kl., og at det selv for en eller to Ugers Fradrag ikke kan betale sig at ofre noget paa Afkølingen.

Skærpes Kravene til Mælken ved større Fradrag, og Fradrag allerede for 2. Kl., da vil Manden med den fine Mælk faa sin velfortjente Belønning, og Manden med den daarlige Mælk faar ligeledes den Betaling, der tilkommer ham. Mange vil komme med den Indvending, at Mælken, selvom den under Malkning og Afkøling behandles som den skal, alligevel kan gaa under 1. Kl. Det er meget rigtigt, men Aarsagen er da gerne den, at der er noget galt med en eller flere Køers Yvere.

Kvalitetsbetalingen vil under saadanne Omstændigheder ogsaa anspore den paagældende Mælkeproducent til at undgaa sygelige Tilstande i Yverne.

Renlighed og Afkøling er Betingelserne for at opnaa 1. Kl.s Mælk, derfor vil disse Ting i det følgende blive gjort til Genstand for lidt nærmere Betragtning.

For at kunne forstaa de Krav, der stilles til Mælkebehandlingen, vil det være nødvendigt at vide, hvad Mælk egentlig er for et Stof. Mælken er et Sekret afsondret af Mælkekirtlerne bestemt til Ernæring af det unge Individ. Vi ved alle, at det nyfødte Individ er i Stand til alene at leve af Mælk, heraf kan man rent logisk drage den Slutning, at Mælken maa indeholde alle de for Individets Vækst og Trivsel nødvendige Stoffer, og det er da ogsaa rigtigt. Ved den kemiske Analyse finder vi ca. 12% Tørstof bestaaende af Fedt, Protein (Æggehvide), Mælkesukker, Mælkeaske samt Vitaminer og flere andre Stoffer. Den alsidige sammensætning Mælken har,

gør, at den ikke alene er et glimrende Næringsmiddel for Menneske og Dyr, men ogsaa Bakterierne finder i Mælken en udmærket Vokseplads, og hele vor Mælkehygiejne gaar hovedsagelig ud paa at hindre disse Organismer i at ødelægge Mælk og Mælkeprodukter.

Med den ringe Størrelse Bakterierne har, er det indlysende, at nogle faa ikke kan gøre nævneværdig Fortræd, men da de under gunstige Vilkaar besidder en uhyre stor Formeringsevne, kan nogle faa ret hurtigt blive til nogle Millioner, og saa har vi Kalamiteten.

For at Bakterierne kan leve og formere sig, kræves Tilstedeværelse af Næring, Fugtighed og Varme. Kan man blot udelukke en af disse deres Livsbetingelser, er man sikret mod deres Ødelæggelses Værk. Næring vil der jo altid være tilstrækkelig af i Mælken, derimod kan man regulere Fugtigheden, saa Bakteriernes Trivsel bliver umuliggjort, men det er kun til Kondensmælk og Mælkepulver, man har taget dette Forhold til Udnyttelse. I almindelig praktisk Landbrug bliver det Bakteriernes Forhold over for Varme, der maa tages til Udnyttelse. De fleste Bakterier dræbes ved Opvarmning til 60-70 Grader Celcius, hvorimod de udmærket taaler Afkøling til langt under Frysepunktet, men det er alligevel Afkølingen, der interesserer os, idet Bakteriernes Trivsel mellem 0-15 Grader er saa ringe, at det ikke har nogen Betydning for Mælken at henstaa ca. $\frac{3}{4}$ Døgn ved Temperaturer under 15 Grader.

Til Belysning af dette Forhold er der udført et Forsøg. Der blev henstillet 3 Portioner frisk Mælk ved forskellige Temperaturer, og efter et Døgn's Forløb er Bakterierne blevet talt. Resultatet var følgende:

Mælkens Opbevaringstemp. i et Døgn.	10 °	15 °	20 °
Antal Bakterier pr. cm ³	20000	100000	30000000
Forholdstal.....	1	5	150

Hermed er fastslaaet, at Mælken skal afkøles til under 15 Grader for at undgaa den store Opformering af Bakterierne. Spørgsmaalet er nu, hvordan man hurtigst kommer ned paa denne Temperatur. Et Forsøg, hvor der er anvendt Vand- og Luftkøling vil belyse dette Forhold.

Mælken hensat Kl. 12 og Temp. aflæst Kl.	Afkøling i Vand Temp. i		Afkøling i Luft Temp. i	
	Mælken	Vandet	Mælken	Vandet
12	34°	8°	34°	1°
13	<u>15°</u>	15°	28°	1°
14	13°	12°	23°	1°
15	11°	10°	18°	1°
16	10°	8°	<u>15°</u>	1°

Forsøget er uført en Vinterdag med kun en Grad Varme. Havde det været en Sommerdag, vilde afkøling i Luft helt have svigtet.

Vi ser, at med Vandafkøling har vi faaet den ønskede Temperatur allerede efter 1 Time, hvorimod det har været 4 Timer med Luftafkøling at naa denne Temperatur. For at faa en effektiv Afkøling, maa Vandet i Beholderen staa mindst lige saa højt som Mælken i Spanden, og der skal være 3—4 Gange saa meget Vand, som der er Mælk.

Det er naturligvis meget vigtigt, at Mælken inden den sættes til Afkøling, hvilket maa ske umiddelbart efter Malkningen, indeholder færrest muligt Antal Bakterier. For at faa dette Antal saa lille som muligt, maa man have gennemført Renlighed i Stalden, ligesom Malkeredskaerne maa være saadan rengjorte, at de ikke tilfører Mælken Bakterier i større Antal.

Ved gennemført Renlighed i Stalden forstaar man, daglig Renholdelse af Kørerne og ingen Fodring eller lignende i Malketiden eller den sidste Tid før Malkningen. Ved Fodringen vil store Mængder Bakterier hvirvles op i Luften. Disse skal have Tid til at falde til Jorden, at

de ikke skal drysse ned i Mælken under Malkningen. Forinden Malkningen paabegyndes, maa Yveret og Regi-
onen der omkring omhyggelig aftørres med en Klud.

Her skal lige refereres nogle Tal, der viser hvilken Betydning det har med Renlighed.

1 cm ³ Mælk indeholdt	Ved Malkningens		
	Begyndelse	Midte	Slutning
Under urenlige Forhold	6 $\frac{1}{2}$ —86 Mill.		12000—43000
- temlig rene Forhold .	55000—97000	2000—10000	0—500
- yderst renlige Forhold	600		10

Mælken fra første Eksempel har ikke kunnet holde sig frisk ret længe, og den har i det hele taget været et lidet appetitligt Fødemiddel. Mon vi ikke i Praksis alt for ofte finder Forhold, der svarer til dette Eksempel?

Det er ikke nok at Stalden, Koen og Malkeredskaberne er rene, men ogsaa Malkeren maa have rene Hænder og iført ren Malkedragt, der maa skiftes mindst en Gang om Ugen. Ikke sjældent ser man anvendt saa snavsede Malkedragter, at Malkerne ikke kan paaføre sig dem uden med et vist Ubehag.

En god Rensning af Mælkespandene faar man lettest ved først at skylle disse med koldt Vand, derpaa en Skuring med Kalkmælk indtil „Børsten skriger“. Herefter afskylles Kalken, og til sidst skoldes hver enkelt Spand med kogt Vand. Skoldningen vil foraarsage en Dræbning af de tilbageblevne Bakterier, samt bevirke en hurtigere Tørring af Spandene, hvilket er af Betydning for at undgaa Rustdannelser. I Stedet for Skoldning kan anvendes en Skylning med Klorvand. Herom henvises til en Artikel i „Ugeskrift for Landmænd“ Nr. 44 af Professor N. Kjærgaard-Jensen.

Niels Pedersen,
Landbrugskandidat.

Aaret, der svandt.

Vor Sol er bleven kold,
vi er i Vintervold
og dunkle Dage.
Men nu er Nedgang endt
og Haabet tændt —
ja, Haabet tændt,
for nu er Solen vendt,
nu kommer Lyset og den lange
Dag tilbage.
Johs. V. Jensen.

MON I ikke har oplevet dette, naar I skulde til at skrive Stil, at I følte, I havde saa meget at skrive om, men alligevel var det svært nok at faa begyndt. Tankerne myldrer frem, man ved ikke rigtig, hvad man skal begynde med, og der skulde jo helst være en passende Indledning.

Saadan gaar det ogsaa somme Tider for mig, naar jeg skal til at skrive om Aaret, der svandt. Jeg vælger derfor gerne et lille Vers til at begynde med, helst et Vers der i nogen Maade passer til den Sindsstemning, jeg er i. Hvis jeg havde digterisk Evne, vilde det sikkert forme sig i en Sang. Jeg har saa tit tænkt paa, hvor det maa være en herlig Oplevelse, naar Rytmen tager Form i Ord. Det er den Følelse Åkjær har haft, naar han synger: „Jeg lægger mig i Læet her ved Storrugens Rod, jeg lytter, og jeg lytter til det synger i mit Blod“. Men selv om man ikke kan forme Versene med egne Ord, kan man godt opleve, at det synger i ens Blod, og det kan da finde Udløsning i Vers, som andre har skabt.

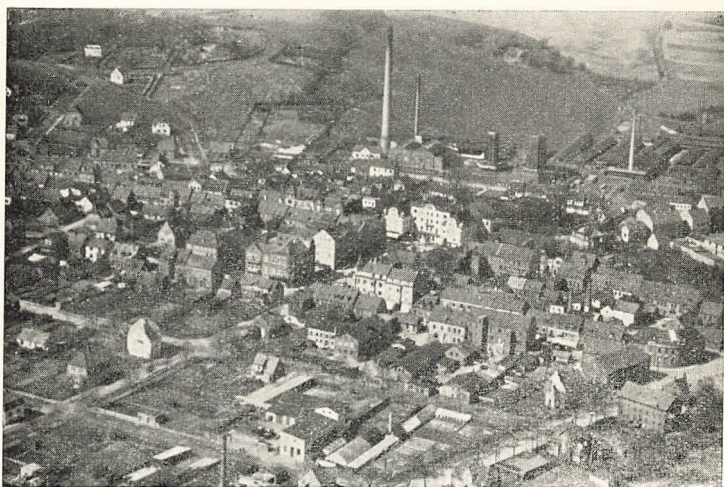
Naar jeg nu begynder min Beretning om Aaret, der svandt, med første Vers af Johs. V. Jensens smukke Solhvervssang, saa er det fordi Rytmen passer for mig i Øjeblikket og Ordene med, skønt jeg vistnok lægger en dybere Betydning i Ordene, end Johs. V. Jensen har gjort. Jeg synes nemlig, der kan lægges meget mere i Ordene end det, de direkte udtaler, naar man kun tænker paa Aars-tiderne.

I Menneskelivet kan der ogsaa komme Perioder, da det føles, som Solen er bleven kold. Livet former sig vel næppe for nogen som en lige Linie, det gaar nok snarere som Ambrosius Stub siger: „Fra Vuggen til Graven maa krydses omkring blandt Haabets og Frygtens de stridige Ting: snart vippes vi oppe paa Bølgernes Toppe, snart nærmes vi Grunden i flyvende Spring“. Grundtvig har udtrykt det endnu stærkere, naar han siger: „Har vi toppet, maa vi dale, det er Loven under Sol“ og han føjer til „som for Haanden saa for Aanden. Op og ned er Verdens Løb“. Det vil jo sige, at det gælder som en Lov baade i Haandens og Aandens Verden.

Der er maaske faa, der har oplevet det saa stærkt som Grundtvig, derfor kan han ogsaa udtrykke sig saa dristig, som han gør; men der er maaske heller ingen, der har oplevet Opvejsningen saa stærkt som han, og derfor kan han sige: „Aften først, derefter Morgen, saa den gamle Regning lød, evig Fryd kun efter Sorgen, evigt Liv kun efter Død, vi maa krybe, før vi flyve, ned og op gaar Jesu Spor“.

Jeg ved ikke om det er Julens Nærhed — „Julen, der kommer med Solhverv for Hjerterne bange“ — eller det er Glæden ved Skolearbejdet eller Glæden over saa meget andet, men det er, „som det synger i mit Blod“: „At nu er Nedgang endt og Haabet tændt, ja, Haabet tændt, for nu er Solen vendt, nu kommer Lyset og den lange Dag tilbage“.

Vinteren blev i nogen Maade præget af Byungdom. Vi havde ikke saa mange Elever indmeldt, da vi naaede Oktober og derfor synes vi ikke, vi kunde sige nej til de unge, der meldte sig fra Byen. Der var mange flinke og tiltalende

Luftfotografi af Odder.

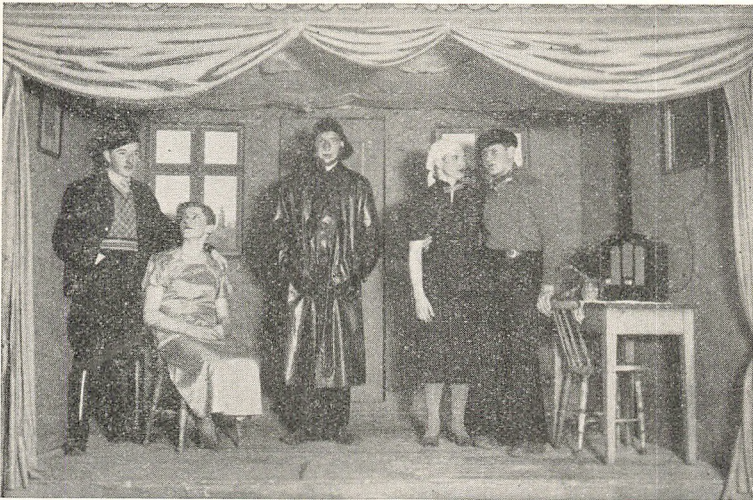
unge Mennesker, og vi havde ogsaa megen Glæde af dem, men de kommer jo med helt andre Forudsætninger end Landboudommen for at tage imod det, som Højskolen gerne vilde give dem; men naar man saa faar et Indblik i Hjemmene og Livet, som det former sig derinde i Storbyen, og man hører om hvorledes de unge ofte i en tidlig Alder bliver henvist til Gaden, forstaar man bedre, at hele deres aandelige Verden maa blive forkrøblet og afstumpet. Naar saa dertil kommer Arbejdsløshedens sløvende og moralnedbrydende Virkning, kan man ogsaa bedre forstaa, at deres Indstilling overfor mangt og meget maa blive præget i Retning af at nyde i Stedet for at yde.

Iøvrigt formede Vinteren sig i det store og hele som de foregaaende. Vi begyndte med et godt besøgt Aabningsmøde, hvor Pastor Lykke og jeg talte. Ved vort Maanedsmøde før Jul talte Jørgen Bukdahl, og efter Nytaar talte Pastor Fog-Petersen, Aarhus.

Det milde Vejr indtil Jul indbød rigtig til Spadsereture til Skov og Strand. Jeg behøver blot at nævne Rathlousdal, Randlev Præstegaard med Blicherstenen, Kolonien Højby og Saksild Strand, saa har I vist let ved at frem-

kalde Turene i Erindringen. Senere var vi paa Rodstens-eje, hvor vi blev vist rundt i de rene Stalde og beundrede de velplejede Dyr, og ovre i det nye, moderne indrettede Mejeri, var det en Fornøjelse at se, hvor let og praktisk Arbejdet gik fra Haanden, og skønt det var ved Vinter-tide, fandt Ispindene god Afsætning blandt Elever og Kursister.

Vinterens store Begivenhed blev vel nok Fastelavns-festen. Desværre satte Vejret ind med Snefog og Trafik-standsninger, saa det kun var enkelte langvejs fra, der naaede at komme med, men her er jo som Regel mange Elever fra tidligere Aar, der har Plads i Egnen, og det skal vistnok blive haardt, om ikke de møder, naar der bli-ver kaldt. Derfor kunde vi ogsaa se ud over en stor For-samling i Gymnastiksalen, da Forestillingen ved 7-Tiden begyndte. Eleverne havde indøvet et nyt og moderne Di-lettantstykke, der hed „Sludrekassen“, og de, der optraadte, var som skabt til Rollerne.

»Sludrekassen«.

Frk. Iversen havde ved Hjælp af Læbestift, Farver og forskellige andre Ting formaaet i Løbet af kort Tid at

omskabe vore unge Karle til vejrbidte Sømænd med Fuldskæg og søde unge Piger saa naturlige og indtagende, at man godt kunde blive forelsket i dem. Forestillingen blev da ogsaa en vældig Succes. Deres frie Optræden og smukke Sangstemmer kom dem rigtig til gode og den Klapsalve, der lød til Slut, var velfortjent. Bagefter blev der danset med Liv og Lyst kun afbrudt af Kaffe-pause, Kotillon og enkelte smaa fornøjelige Optrin, bl. a. optraadte Poul som Tryllekunstner og gjorde det forbløffende godt.

Nogle Aftener senere blev Stykket opført for vore Kursister, som mødte med Damer, og de var vistnok indstillet paa at vise de unge, at selv om der til daglig maa slides i den hjemlige Bedrift, kan man lægge Bekymringer og Vanskeligheder til Side, naar der indbydes til Fest, og det blev en virkelig Festaften.

Vore korte Kursus var godt besøgt. Vi havde et 11 Dages Kursus i Landbrug og Regnskab sidst i Januar med 52 Deltagere. Den Dag, vi skulde begynde, blev det et forrygende Snevejr, og i Løbet af kort Tid var al Trafik standset. Det resulterede i, at mange sneede inde i Horsens og Aarhus.

Nogle af Deltagerne var dog ikke mere forknytte end, at de, da det viste sig, at hverken Tog eller Biler kunde komme igennem, tog Turen fra Aarhus til Fods. Det var dog ikke nogen Fornøjelsestur imod Vinden, de var saa tilsneet og tilfrosset, da de kom, at de maatte ind til Varmen, inden de kunde komme af Frakken. Dagen efter kom de i Avisen, og det fortjente de.

I Februar havde vi et 8 Dages Kursus i Havebrug og Fjerkræavl med 40 Deltagere. Som Lærere havde vi Niels Gram og Aage Christensen. Det var første Gang, vi havde saa specielt et Kursus. Konsulent Grams solide Undervisning kender de fleste, og Aage Christensen har en egen Maade at fortælle Fjerkræavl paa, han skal nok faa Tilhørerne til at lytte, og kedelig bliver det ikke.

Af andre Begivenheder, der kom til at præge Vinteren, maa ogsaa nævnes Arbejdet med Indlæg af Centralvarme. Fra sidst i Januar til midt i April havde vi Haandværkere

Kursister set fra Scenen.

6-8, ja, somme Tider 10 Mand daglig. Der blev fileet og svejset, banket Huller i Vægge og repareret Gulve, og skønt Haandværkerne var næsten overalt, var de hensynsfulde og søgte at indrette det saaledes, at det ikke kom til at genere Undervisningen ret meget, men ved Foraarsrengøringen viste Eftervirkningerne sig, der maatte adskillig flere kg Sæbe til, og aldrig er der vist rensset saa meget Snavs ud fra Odder Højskole som i Foraaret 1937.

Men selv om det medførte visse Ubehageligheder i Foraaret, saa kan vi til Gengæld glæde os desmere nu. Det er vel for tidligt at udtale sig om Brændselsforbruget og Økonomien, men at det er en stor Lettelse og en vældig Behagelighed er en Kendsgerning.

Vi fik ogsaa indrettet Brusebad til Eleverne, og dette, at vi kan varme Gymnastiksalen op, og at Eleverne kan faa sig et Bad hver Gang, de har været til Gymnastik, har medført, at der er ingen, der svigter Gymnastiktimerne.

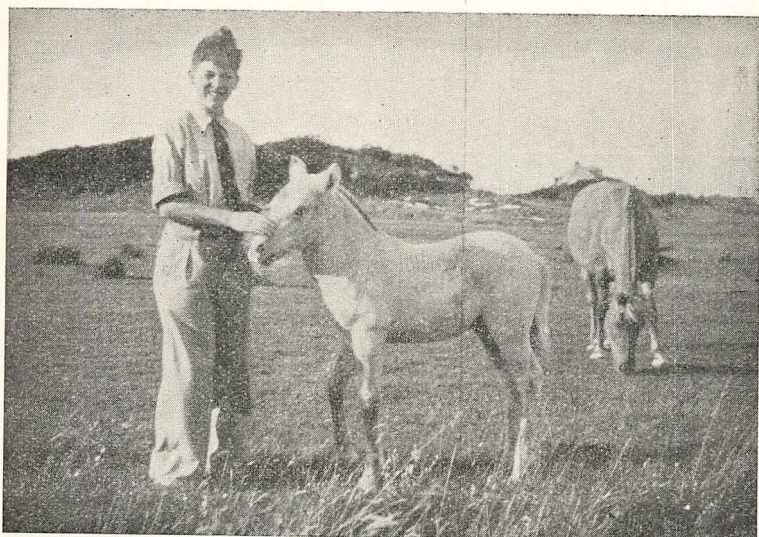
Vintereleverne var meget interesserede i alt det, der foregik, og de spurgte flere Gange, om ikke de kunde hjælpe med et eller andet f. Eks.: „Kan vi ikke male Varme-

Med min Hakke min Skovl og min Spande.

rør i Paasken“ eller „kan vi ikke komme ud at grave“. Vi blev da enige om, at vi godt selv kunde lægge Afløbsrørene fra Septitankene ned og som sagt saa gjort. I Løbet af et Par af Foraarets Solskinsdage, var det ordnet.

April Maaned skal jeg forbigaa i Tavshed, den stod i Rengøringens Tegn, og der var som før nævnt nok at slide i, men vi skulde jo være færdig inde, og det blev vi, derimod fik vi ikke lavet ret meget ude. Regn og atter Regn umuliggjorde Arbejdet i Haven.

To Føl.

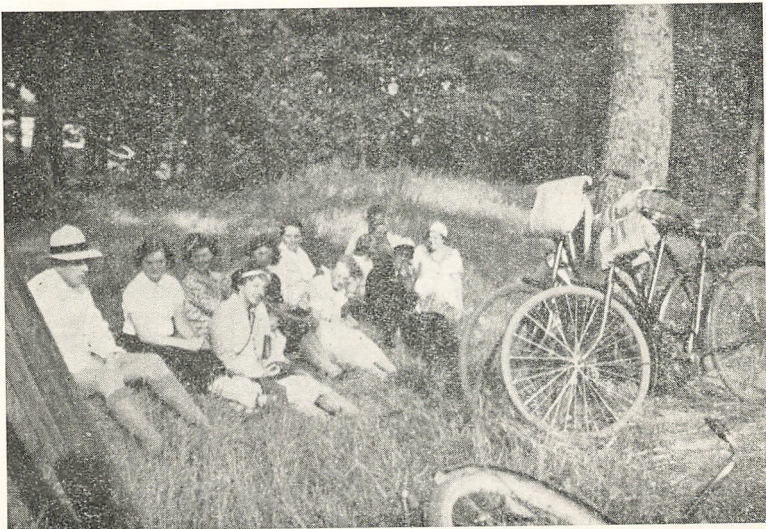
I Reglen kan man tale om Sommer og Sol og lysklædte unge Piger, naar vi begynder Sommerskolen. Saa-dan var det ikke i Aar, det var som om Solen ikke kunde faa Bugt med Kulden. Heldigvis havde vi beholdt en Kakkellovn i Skolestuen, og vi fik god Brug for den.

Fra min Lærertid paa Kærehave husker jeg nok hvordan de unge Piger sad og frøs, naar de kolde Majdage kom, og somme Tider maatte vi afbryde en Time og løbe en Tur for at faa Varme i Kroppen. Jeg ved ikke, om unge Piger er mere fornuftige nu end den Gang, men

med Hensyn til Klædedragten tror jeg, de er det. Den Gang var det saa moderne med hvide Kjoler, og de er ogsaa kønne en varm Sommerdag, men de staar daarligt til blaafrøse Næser og røde Arme. Der er intet saa klædeligt en kold Sommerdag, som en varm strikket Trøje.

Vi var glad ved Kakkellovnen, og de unge Piger smilte altid til den, naar vi samledes i den varme Skolestue til Morgensang og Timerne. Varme giver Hygge, og jeg tror, det er stærkt medvirkende til, at Eleverne hurtigt følte sig hjemme.

Sommeren er en travl Tid, der er saa meget, der skal naas paa 3 Maaneder, og naar saa endelig Varmen kommer, har den en egen dragende Magt ud i Naturen,

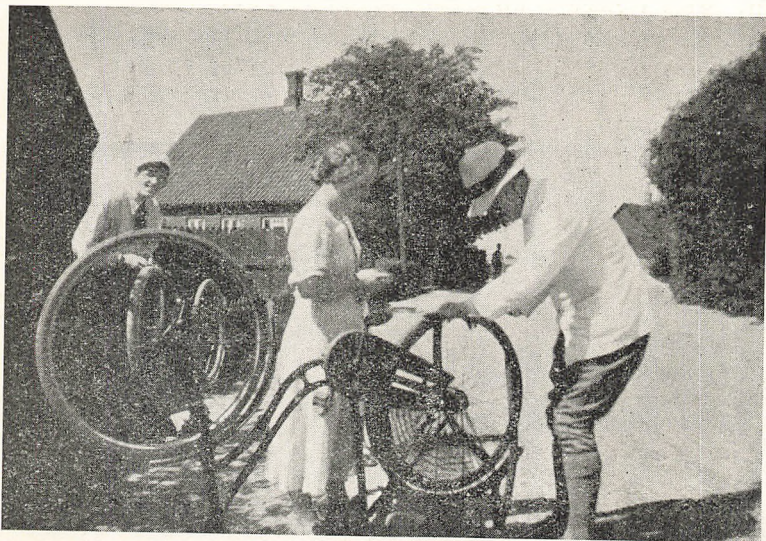

Hvil paa »Aakjær« Bakke.

og saa kommer Cyklerne frem. Foruden vore Ture i Eggen og til Aarhus skal jeg særlig nævne Samsøturen, da det er første Gang vi har været paa Udflygt dertil.

En dejlig Søndag Morgen cyklede vi til Hou og tog med Færgen til Selvig. Det var Solskin og stille Vejr og ingen blev udsat for Søsygens Kvaler, men da vi skulde i

Land, viste det sig, at flere af Cyklerne havde faaet det for varmt og havde ofret deres Indhold af Luft. Der var in-Cyklereparatører i Selvig og saa maatte vi selv i Gang med Lapningen, men da Cyklerne igen var i Orden, gik det strygende ad de fine og jævne Veje.

Frk. Larsen hjælper til.

Da det var første Gang, de fleste af os besøgte Samsø, lagde vi særlig Mærke til de store Asperges- og Kartoffelmærker — Samsingerne er som bekendt Eksperter i Dyrkning af tidlige Kartoffler — men vi lagde ogsaa Mærke til de gamle smukke og velholdte Bindingsværkshuse og -gaarde, og selv om vi havde hørt om Befolkningens Sans for det kønne, blev vi alligevel overrasket ved at se, hvor smukt der var pyntet op omkring Gaardene.

2 af vore tidligere Elever, Marie og Rasmus Bayer, var mødt ved Færgen for at tage imod os, og vi cyklede da til deres Hjem i Nordby, hvor vi fik en hjertelig Modtagelse. Her spiste vi vor Mad og hvilede os lidt, var derefter en Tur oppe paa Ellemandsbjerg, hvor vi havde en herlig Udsigt udover det ejendommeligt bakkede Terrain og over til Jylland. Da vi kom tilbage var Kaffen serveret.

Turen gik nu videre langs Stranden, og adskillige kunde ikke modstaa Lysten til et forfriskende Bad i Kattegats blaa Bølger.

I Permelille besøgte vi en af vore Lærerinder, og her blev vi ogsaa budt Kaffe i en dejlig stor Have, men Tiden var stærk fremskreden og vi havde et godt Stykke til Selvig. Vi maatte atter til at træde Pedalerne og naaede Færgen i god Tid. Det blev i alle Maader en god Dag.

Land forude.

Sidste Halvdel af Juni er altid præget af Forberedelserne til Elevmødet. Vi vil jo gerne, at gamle Elever skal se, at de er ventet med Glæde. I de senere Aar er der mødt flere og flere Lørdag Aften, og det er vi glade for, der er mere Tid til Samtale, og det er et Spørgsmaal, om vi ikke skulde gaa over til 2-Dages Møde.

Søndagen oprandt med straalende Sol, og mange kom saa tidlig, at de kunde være med til Gudstjenesten i Valgmenighedskirken. Kl. 12 samledes vi i Skolestuen, der var smukt pyntet og lavet om til Spisestue, og her kunde jeg byde velkommen til en stor Forsamling.

Kl. 3 samledes vi i Haven til det egentlige Møde. Her bød jeg velkommen og benyttede som Udgangspunkt for min Tale, H. C. Andersens Eventyr, „Klokken“.

Derefter talte Lærer Daugbjerg, ud fra Grundtvigs: „Langt mere værd end det røde Guld, det er sin Gud og sig selv at kende“. Til sidst talte Lærer Dahlerup-Petersen om de Kaar, Nutiden byder Ungdommen.

Efter en kort Pause holdt Elevforeningen Generalforsamling.

Tilbage stod saa Aftenunderholdningen. Det er altid med en vis Spænding der ses hen til, hvad der nu denne Gang skal opføres. Første Del af Programmet var et Par Smaasketch efter Svend Grundtvigs Folkeeventyr; baade „Den døve Mand“ og „En underlig Svend“ gjorde stor Lykke. Som Indledning til sidste Del af Programmet holdt Th. Madsen et lille Foredrag om Ebbe Skammelsen Visen, der nu skulde opføres. Takket være Th. Madsens Forklaring, den skumringsfyldte Sommeraften, de smukke Drag-

Fakkelloget.

ter og de fyrrige Heste, lykkedes det at genskabe den gamle Folkevises dramatiske, alvorstunge Stemning. Højdepunktet i Skuespillet, da „Stalt Adelus“ førtes til Brudehuset, mens Faklerne kastede deres blafrende Skær over de hvidklædte Brudepiger, der sang den smukke „Jomfruer-nes Sang“, vil sikkert staa for alle Tilskuerne som et smukt stemningsfuldt Sommerminde.

Som et Bevis paa hvor stærkt Eleverne levede med i Stykket, de spillede, kan blot nævnes, at „Skammel“ beholdt sit Navn Resten af Sommeren.

Den sidste Søndag i Juli havde vi vort Sommermøde, som vi i Aar havde kaldt „Højskolemøde“. Elevernes Forældre og andre interesserede besaa først den smukke Udstilling i Skolestuen af Sommerens Arbejder. Kjoler, Haandarbejder, Bagværk og skriftlige Arbejder vidnede om baade Dygtighed og Flid. Oppe i Gymnastiksalen talte Pastor Lykke om „Et jævnt og muntert virksomt Liv paa Jord“, jeg om „Højskolen“ i Dag. Efter Foredragene var der

under Frk. Larsens Ledelse Opvisning i Gymnastik og Folke-
dans.

Den 19. September holdt vi vort Efteraarsmøde med Foredrag af Forfatteren Chr. Demuth, der talte om Johs. V. Jensen, og han gjorde det paa saa tiltalende en Maade, at man kom til at holde af Himmerlands Skjalden og hans Digtning. Derefter talte Lærer

Dahlerup-Petersen om Frihed, et særdeles godt Foredrag.

Dahlerup-Petersen og Elin Appel.

Tre kønne Planter.

Maa jeg benytte Lejligheden til at sige, at har I Brug for en dygtig Taler, faar I ikke let nogen bedre end Dahlerup-Petersen, han har altid sit Stof godt tilrettelagt, har let ved at udtrykke sig og har altid noget at sige til Ungdommen af i Dag. Jeg tror, at de der hørte ham ved Elevmødet, vil sige det samme.

Om Aftenen læste Hr. og Fru Demuth gribende og stemningsfuldt Bjørnsons

„Poul Lange og Thora Parsberg“. Det blev i det hele taget et godt Efteraarsmøde.

Ja, jeg synes stadig, der er saa meget, jeg skulde have med; det kan ogsaa være, at jeg har glemt noget, der var mere værdifuldt end det, jeg har nævnt, det faar saa være, jeg har skrevet ned efterhaanden som Indtrykkene er kommet frem, og selvom Aarene er præget af det samme, har hvert Aar dog sit eget. Naar jeg nu ser tilbage paa Dagene, der gik, er det blevet til en Række Oplevelser, som har givet os Værdier, vi ikke vilde undvære.

Tak for Aaret, der svandt!

Elisius Johnsen.

En Kærmindefortælling til de stille Stunder —!

MORGENEN dæmrede, Dagen brød frem, der herskede Travlhed bag de smaa Ruder i det lille Husmandssted ude paa Landet. En ny Verdensborger vilde se Dagens Lys, om end det kostede megen Smerte og haarde Pinsler for den unge Mor, der skulde give det lille Væsen Liv.

Saaledes begyndte det Liv, jeg her vil fortælle om.

Den lille Pige, der hin tidlige Julimorgen for første Gang saa Dagens Lys, skulde trods Bardommens sorgløse Dage ogsaa i sin pure Ungdom og senere i den mere modne Alder lære sin Del af Verdens Ondskab at kende. Hun var ikke født til ene Glæde og Leg Livet igennem.

Kun atten Aar gammel stod hun en regnfuld og kold Oktober-Dag ved sin Faders aabne Grav, venneløs og frændeløs. Moderen var allerede død for et Par Aar tilbage.

Grædende og trist til Mode gik hun alene hjem til det nu tomme Hus, hvor hun før havde hørt Fars og Mors bløde Stemme kalde paa deres lille Pige. Stille gik hun rundt i de tomme Stuer; her kunde hun dog ikke blive, her kunde hun da ikke friste Livet; hun maatte ud og tjene til Føde og Klæder. Snart fandt hun en Plads hos gode Mennesker som Tjenestepige paa et lille Landbrug, hvor hun senere traf sin Mand, og det blev hende skæbnesvangert for Resten af Livet.

De giftede sig, som saa mange andre, med kun et godt

Helbred og medfødt Iver til at tage fat. Med Jubel og Kærlighed i Hjerterne flyttede de ind i hendes lille Hus, hendes Barndomshjem, hvor Minder voksede op om den, og gjorde dem stærke i deres Kærligheds første Tid.

De syntes ogsaa at have det nogenlunde godt økonomisk set.

Saa indtraf det med Sygdom og Arbejdsløshed, og dermed Fald og atter Fald, nedad og atter ned, til der intet af den lyse, sorgløse Tid var tilbage.

Her kunde bruges det gamle Ord om, at „naar Krybben er tom, bides Hestene“.

De havde været gift i seks lykkelige Aar, da Krakket indtraf. Hun ønskede og haabede bestandig, der skulde ske noget, der kunde kalde den gamle, varme Kærlighed til Live hos ham igen. For med Sygdom og Fattigdom havde han tabt al Interesse for Hustru og Hjem. Ja, hun syntes næsten, som led han ved hendes Omsorgsfuldhed og hendes Kærtegn. Han stødte hende brutalt væk, vilde ikke elskes og vilde ikke genelske.

„Det kan man ikke leve af“, kunde han sige haardt.

Hun prøvede alt.

Hun prøvede at vække Skinsygen i ham, men opnaaede kun at tirre ham og støde ham længere bort.

Men saa tog Sladdereren fat og gjorde hende Livet surt og broget, saa at hun ikke magtede mere. Svigermoderen og Svigerinderne var næsten værst, de paaduttede hende en Mængde Løgnehistorier, som ingen Verdens Steder havde hjemme, men var det pure Opspind fra Ende til anden. Og lige meget, hvordan hun vendte sig, saa var det hende, der var noget i Vejen med.

Hun vilde rapse, og hun var Manden utro, sagde de.

Nok vidste hun, det var Løgn og Digt det hele, ingen kunde være mere ærlig end hun, og ingen kunde elske sin Mand mere end hun, men alligevel pinte og smertede det hende, at Folk vilde tro det, og tale om det. Men hvad skulde hun gøre, hendes Kræfter forslog saa lidt mod saa mange, naar ikke engang hendes Mand vilde holde med hende og hjælpe hende i al hendes Elendighed. Hun vilde

holde ud en Stund endnu, vilde sejre, koste hvad det vilde, og hun sejrede, da hun havde kæmpet længst.

Hun lavede hans Livretter, hyggede om ham, men han skældte og smeldte, raable op om Ødselhed og Fraadseri, der ingen Penge kunde forslaa til.

Hun græd lidt og syntes, at alt Haab var ude, men besluttede at slaa det sidste store Slag, for at se hvad det vilde bringe.

En Aften, han som sædvanlig havde søgt og søgt uden Resultat, havde hun stillet en rigtig Herremiddag paa Bordet, dækket festligt og pyntet sig lidt, rigtig anstrengt sig for at tage godt imod ham, naar han træt og udmattet og trist tilmode kom hjem.

„Er her Fødselsdag?“ var det første han sagde, da han kom ind og saa den festlige Opdækning.

Da det blev benægtet, busede han ud, om hun kunde træde Penge op af Jorden, for det kunde han ikke.

Hun svor, det skulde blive det sidste Maaltid, hun lavede til ham, og at de nu hellere maatte gaa hver sine Veje, da de jo aldrig kunde enes. Derefter gik hun ind i Soveværelset for at klæde sig om. Han fulgte efter hende, tog hende haardt i Armen og bød hende blive.

„Nej, sagde hun ganske rolig, nu gaar jeg“!

Saa tog han hende om Skulderen, saa haardt, at hun tumlede over mod Sengen. Han løftede Haanden og slog hende, som naar man tugter et uartigt Barn. Hun klagede sig ikke, blev ikke hysterisk, saa kun op paa ham med mange Aars Kærlighed i Blikket.

„Det skulde der altsaa til, for at jeg kunde finde dig igen“! sagde hun saa blidt, da han skamfuld og grædende faldt paa Knæ og borede Hovedet ned i hendes Skød og bad om Tilgivelse.

„Men nu kan du vel aldrig mere tilgive mig,“ jamrede han.

Hun forsikrede ham kun om sin store, varme Kærlighed, og at hun ikke kunde finde Midlet, der kunde bryde Skallen, saa at de igen kunde dele store og smaa Sorger og Glæder som før.

„Men endelig fandt jeg det!“ bemærkede hun stille, glædestraalende, „og nu faar du aldrig mere Lov til at gaa dine egne Veje, min egen Ven, vi følges ad, kun du og jeg.“

Lykkelig nynnede hun det lille Vers om Kærlighed:

Lille Pige, mindes du Stunden,
 hvor vi trofast sammen stod,
 saa kom Bruddet, hvad var mon Grunden
 til, at du mig saa hastigt forlod.
 Jeg var saaret dybt i mit Hjerte,
 vilde dig glemme, kunde det ej;
 men nu har jeg dig, glemt er min Smerte,
 du vil aldrig mere svigte mig.

Jeg drømmer kun om dig,
 du er alt for mig —

Du er den Lykkestjerne, der skinner paa min Vej.

Paa Drømmevinger iler jeg
 længselfuldt mod dig.

Og du i Drømme smiler
 fortrøstningsfuldt til mig.

Det var, som med Kærligheden fandt Lykken atter Vej til det lille Hjem. Snart fik han Arbejde, endda i sit eget Fag, og nu var der igen Højvande i Huset med de blanke Ruder.

TIDEN gik. Et lille Aar efter den uforglemmelige Aften var der atter en tidlig Sommermorgen Travlhed bag det blanke Rudeglas. Atter var det en Verdensborger, der vilde se Dagens Lys for første Gang. Deres førstefødte blev en Søn, og Glæden var paa sit højeste.

Faderen kyskede og kærtegnede Mor og Søn næsten paa én Gang, og begge var de rørte af Glæde over, at det forundtes dem at faa det lille velskabte Barn, der var deres med Kød og Blod.

Mange Gange siden sagde de til hinanden:

„Vi manglede et Barn i vor Modgang — hvis vi havde haft den lille Skat at værne om i vort Ægteskabs Havnød, var vi nok aldrig drevet saa langt til Søs, inden vi

igen var bjerget. Men nu er den Tid forbi, og vi to vil altid holde sammen om vort Livs dyrebare Skat, Drengen. Han skal vokse op som Symbol paa, at Sejren vindes ved ihærdig Kamp, for at det gode skal sejre over det onde og vise, at med det gode kommer man altid længst.“

Saaledes sluttede min gamle Veninde sin Historie om hendes bedste Aften, da hun drev det saa vidt, at Manden slog hende, for at hun kunde have noget at tilgive, der paa een Gang baade kunde ydmyge og ophøje ham, saa at han fandt sin Selvagtelse igen.

Døde er de begge to, men derfor kan jeg jo godt fortælle hendes Historie, saaledes som hun har fortalt mig den mange Gange.

Og for egen Regning kan jeg videre fortælle om de to gamle i deres Livsaften, der oprandt fredfyldt og stille med Glæder blandet med Sorger, og altid kunde man være sikker paa at møde et Smil, naar man ventet eller uventet traadte ind i den lille, rene, solskinsfyldte Stue paa en Visit, hvad enten den var lang eller kort, skulde Kedlen snart snurre om Kap med hendes Strikkepinde, og det var altid en Fest at nyde en Kaffetaar i Selskab med de to glade, veltilfredse Mennesker og faa en livlig Passiar.

Det var rørende at se, naar hun mildt sagde: „Ja, Fatter, det var den Gang, vi var unge og iltre; med Tiden lærer man mangt og meget, deriblandt at bøje sig for hverandre.“ „Men Kærligheden vokser med Aarene“, kunde han svare, mens et lykkeligt Smil spillede om den gamle rynkede Mund.

Hvad Læserne vel allerede har gættet er, at jeg forlængst er gift med Drengen, der var Solstraale, til Døden tog dem, og vi har nu to Drengene, der er deres Farfar op af Dage, sejge og dog let rørte som han. Og begge lige ivrige efter at plukke Blomster til Farmors og Farfars Have paa den gamle Kirkegaard.

De to, der trods al Modgang Livet igennem, var hindens lille Kærminde.

Modgang giver Medgang i Eje.

Karen Sørensen (1929).

Meddelelser.

I Aarets Løb er følgende blevet gift.

Oscar Guldmann 28/29.

Ellen Rasmussen 30/31.

Aksel Jensen 32/33.

Johannes Pedersen 31/32.

Metha Jensen 1936.

Poul Christiansen 36/37.

Vi ønsker de nygifte hjertelig til Lykke.

Odder Højskole, December 1937.

Kære Sommerpiger 1937!

Nu oplever jeg Vinter paa Odder Højskole.

Det var helt underligt at komme her igen. Jeg havde helt glemt at betænke, at det ikke stadig er Solskin her, som det var hele den lange, lyse Sommer. Nu dækker Sneen Jorden, Træerne staar nøgne og bare. Og sikke en Udsigt her er, man opdager pludselig en hel Verdensdel paa den anden Side af Højskolehaven. Inden Døre er der lunt og godt. Fru Johnsen bager Julekager, og Gunnar spiller Julesalmer, jeg glæder mig over, at det kan høres herop. Midt i den begyndende Julestemning mindes jeg Sommeren og vore glade Sommerpiger. Det er skønt at tænke paa den Tid. Og mon ikke I alle føler det. Selv om vi skiltes med Vemod, var det dog nok for os alle samtidig i Glæde over at vide, at vi fandt og vandt en Flok gode Venner.

Saadan er jo Ungdomstidens Kaar — vi rejser ud, mødes og skilles. Alle Venskaber sluttes ikke lige let og hurtigt, vi maa tit passe paa, overfor de Mennesker, vi omgaas, at vi ikke bedømmer dem for hurtigt efter vort eget Skøn. Vi vil da siden ofte opdage, at vi tog Fejl. Tit er det først i fortroligt Venskab, at det gaar op for os, hvordan og hvor fint et Menneske vor Ven er. — Og for hvert godt, nyt Venskab vi vinder, bli'r vi rigere. I Ungdomstiden maa vi prøve at samle os en Rigdom — af gode Venner — af Minder om lyse, skønne Stunder og af alvorlige Timer, hvor Venskabet bestod sin Prøve. Og vi maa være trofaste mod Venskabet. Hvert Venskab har sin egen Sti, som kun vi selv kan holde farbar. I Barndoms- og Ungdomsvenskabet ejer vi endnu Barnets Tryghed og Ungdommens Fryd. Derfor hold fast paa Vennerne. Lad ikke Uenighed om de mange Smaating — eller maaske uoverlagte Ord spærre Stien til din Ven. Lad der fremfor alt ikke blive helt Tavshed. Saa længe vi kan skrive sammen og tale sammen, skal ethvert godt Venskab nok vare.

Og saa mødes alle vi — Venner fra i Sommer — om ikke før — saa til Elevmødet.

Rigtig glædelig Jul og godt Nytaar!

Jeres

Karen Larsen.

Mange Hilsner og Ønsker om en glædelig Jul til alle Eleverne fra Vinteren 1936-37 og Sommeren 1937.

Jeg haaber, I mindes „Sakuntala“.

Erik Dahlerup-Petersen.

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Venner og Bekendte. Med venlig Hilsen

Troels Svenstrup
Vinteren 1935-36.

Dagmar Nielsen.
Sommeren 1936.

Glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Venner og Bekendte fra Højskolen.

Svend Poulsen (1929-30).

Glædelig Jul og godt Nytaar ønskes Aarskriftes Læsere. Hvis en eller anden skulde faa Lyst til at sende mig en Hilsen, gaar den aldrig Fejl af den gamle Adresse:

*Edvind Lindquist,
Eged pr. Karleby St.*

En glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Kammerater og Venner fra Højskolen af

*Johs. Jensen,
„Stenslund“.*

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle gamle Elever.

Børge, Gunnar og Ejgil.

Gamle Elever sendes en venlig Hilsen med Ønsket om en glædelig Jul.

Gudrun Jversen.

Vi sender en hjertelig Hilsen til gamle Elever med Ønsket om en glædelig Jul og et godt Nytaar.

Mette og Holger Moseholt.

En hjertelig Hilsen med Ønsket om en glædelig Jul og godt Nytaar ønskes mine Venner fra Sommeren 1936.

*Rigmor Jensen,
Nybogade 21^a, Vejle.*

Glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle Venner og Kammerater. Med Hilsen.

*Folmer Jensen,
Esbern Snaresgade 9^a t. h.,
København V.*

Gennem Aarsskriftet vil vi gerne bringe alle vor bedste Julehilsen med Ønsket om et godt Nytaar.

Åsta og N. Primdahl.

Glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle, vi lærte at kende paa Odder Højskole i Vinteren 1931-32.

*Signe Madsen,
Ormslev.*

*Doris Johansen,
Hedensted.*

En venlig Hilsen til mine Venner og Bekendte.

Kirsten Hune.

Gamle Elever og Venner ønskes en glædelig Jul og et godt Nytaar.

*Anna og G. P. Gorneliussen,
Lahnsgade 57, Odense.*

En hjertelig Julehilsen til Familien Johnsen, Lærere og Lærerinder og alle mine Venner og Kammerater fra 1933-34.

*Hans Høltzermann,
„Bøgebjerg“, Grejsdalen.*

Venner og Kammerater bedes modtage en hjertelig Julehilsen og de bedste Ønsker for det nye Aar.

*Anna Østerlund,
Mandalsgade 4, St. t. v.,
København Ø.*

En glædelig Jul til Familien Johnsen, Lærere, Lærerinder, Venner og Kammerater fra Sommeren 1934.

*Åsta Jensen,
Tisted.*

*Anna Bruun,
Arden.*

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle fra Somren 1935.

*Kirsten Nørgaard,
Tykskov pr. Ejstrupholm.*

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle af

*Magda Priebe,
Mejsling Skov. 1935.*

En rigtig glædelig Jul samt et godt Nytaar ønskes Familien Johnsen, Lærere, Venner og Kammerater fra Vinteren 1935-36.

Med Hilsen til alle.

*Erhardt Jakobsen,
Hou, Ulsted.*

Vi ønsker Forstander Johnsen med Familie og alle Kammerater og Venner en rigtig glædelig Jul og godt Nytaar.

*Magny og Kristian Christensen,
„Det røde Hus“, Pindstrup.*

En venlig Hilsen til mine Venner og Bekendte, og Ønsket om en rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar særlig til Eleverne fra Vinteren 1935-36.

*Karen Jensen,
Bjerregrav pr. Møldrup.*

Vi sender alle en hjertelig Hilsen med Ønsket om en glædelig Jul.

Svend Lykke, Olga og Laurits Laursen.

En rigtig glædelig Jul og et godt og lykkebringende Nytaar ønskes alle Venner og Kammerater fra Vinteren 34-35 med Hilsen til alle fra

*Svend Aage Martinussen,
Gummerup pr. Glamsbjerg.*

En hjertelig Julehilsen til Familien Johnsen, Lærere og mine Kammerater fra Vinteren 34-35.

*Broder Madseu,
Bubbelgaard pr. Ejby.*

Rigtig glædelig Jul og godt Nytaar ønskes af

*Alma Trankær,
Hjortlundgaard, Filskov.*

Familien Johnsen, Lærere, Lærerinder og Kammerater
fra Vinteren 35-36 ønskes en glædelig Jul.

*Emmy Larsen,
Trinnerup pr. Arden.*

En rigtig glædelig Jul ønskes gode Venner og Ven-
inder fra Odder Højskole.

*Edel Kristensen,
Callisensvei 33, Hellerup.*

*Maria Karstoft,
Øresundsgade 25, Kbhv. Ø.*

En venlig Julehilsen til alle mine Venner og de bed-
ste Ønsker for det nye Aar.

*Sara Karstoft,
Mindegade 8, Herning.*

Mine bedste Ønsker om en glædelig Jul og et godt
Nytaar sendes alle mine Venner fra Sommeren 1935.
Hilsen fra

*Anna Bang Rasmussen,
Truust, Faarevang.*

Glædelig Jul. Godt Nytaar. Hilsen til Jer alle fra

*Lilly og Børge Jepsen,
p. T. „Maltheseje“.*

Venner og Bekendte ønskes en rigtig glædelig Jul og
et godt Nytaar af

*Marie Petersen,
Standvejen, Vedbæk.*

*Edith Nielsen,
„Solbakken“, Søvej, Bagsværd.*

Glædelig Jul ønskes alle Venner og Bekendte.

*Katrine Sørensen,
Thorsøgaard.*

En rigtig glædelig Jul og godt Nytaar ønskes alle Venner og Kammerater.

*Johannes Sørensen,
Aarslev.*

Alle Venner og Bekendte ønskes en rigtig glædelig Jul og godt Nytaar med Hilsen

*Valborg og Regnar Wulff Rasmussen,
Lunddal.*

Glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle Aarskriftets Læsere. Venlig Hilsen.

*Lilly Andersen, t. Christensen,
Sejlstrup pr. Skørping.*

Vi ønsker jer alle en rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar.

Margrethe Rasmussen og Olga Søndergaard.

En glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Venner og Kammerater fra Vinteren 1936—37.

Knud Klarskov Jørgensen.

Alle de, vi lærte at kende paa Odder Højskole, ønsker vi en rigtig glædelig Jul og godt Nytaar.

Ejra Hedemann (1934) Karl Lindquist (1933-34).

En glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle, jeg lærte at kende paa Odder Højskole.

*Jørgen Jørgensen,
Elbæk Lærerskole.*

Vi ønsker alle Venner og Bekendte en glædelig Jul. En særlig Hilsen til Kammerater og Lærere fra Vinteren 1935—36.

*Peter Nielsen og Henry Rasmussen,
Knudsminde, Odder.*

*Chr. Bak og Lars Andersen,
Boulstrup.*

*Peder Bøgh,
Ondrupgaard, Odder.*

*Ejnar Jensen,
Boulstrup.*

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Familien Johnsen samt Lærere og Lærerinder, Venner og Kammerater.

Sigrun Andersen,
Siem.

Sommeren 1937.

Asta Sørensen,
Ejstrup.

Sommeren 1934.

Jens Hjørt Sørensen,
Ejstrup.

Vinteren 1934-35.

Tre gamle Elever hermed sender en Hilsen til alle gamle Venner; glædelig Jul og et godt Nytaar, rigtig mange Tak for forgangne Aar. Hvis nogen vil vise os lidt Interesse, sender vi jer her vores Adresse.

Sigfred Berg, 34-35, adr. N. Rasmussen,
„Petersminde“, Draaby, Ebeltoft.

Ellen og Oskar Guldmann Jørgensen,
Høgsborg, Holme, Ebeltoft.
1930-31. 1928-29.

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes Familien Johnsen, Lærere, Venner og Kammerater fra Odder Højskole.

Edvard Christiansen,
„Bækgaard“, Sdr. Resen pr. Karup.

En glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle Bekendte fra Tiden paa Odder Højskole. Venlig Hilsen.

Ingrid Therkildsen,
Kodallund pr. Rask Mølle St.

Fra Fru Corneliussen har vi modtaget Brev, hvori hun meddeler, at hendes Mand ligger paa Sygehuset med et brækket Ben. Han synes ikke, han kan ligge ned og skrive, derfor faar vi ingen Artikel i Aar. Deres Hilsen er med andetsteds.

Pastor Lykke talte om A. D. Jørgensen ved et Møde i H. H. S. U. her paa Skolen den 13. Marts.

Jydsk Andels Foderstofforening viste deres Film for vore Elever og Deltagerne i Dag- og Aftenskolen lige før Jul.

Konsulent Land Jensen talte ved vor Afslutning paa Dag- og Aftenskolen den 17. Marts.

Vi fortsætter i Vinter med landbrugsfaglig Ungdoms-Dag- og Aftenskole. Vi har 60 Deltagere fordelt paa 2 Hold. Det er Hads Herreds Landboforening, der er Indbyder.

Fra Kursusudvalget har vi lige faaet Meddelelse om, at der er bevilget Understøttelse til 86 Deltagere til vore Kursus i Januar og Februar.

Vor Ungdoms-Herberge, D. U. H., har været godt besøgt, vi har haft 285 Overnatninger, ca. dobbelt saa mange som Aaret før.

Vi havde ogsaa stor Tilslutning til vore korte Kursus for Kvinder i Sommer, ialt 66 Deltagere.

I September talte jeg i Ebeltoft og Sdr. Omme, og min Kone var med. Da besøgte vi ogsaa en Del af vore gamle Elever og Kursister og havde nogle herlige Dage.

Vi plejer hvert Aar i August at køre en Tur paa Cykle ud til vor Familie. I Aar blev det til en Biltur. Vi kørte 700 km og besøgte mange gamle Elever, f. Eks. var vi i Arden, Terndrup, St. Restrup, Nr. Tranders, Aalborg, Haldager, Fjerritslev, Blokhushus og Slettestrand. En dejlig Tur. Vi haaber at kunne lægge en lignende til næste Sommer.

Den 7. August holdt Dahlerup-Petersen Bryllup med cand. mag. Elin Appel, Datter af Domæneforpagter Erik Appel, Ellehus.

Brylluppet stod i Brudens Hjem.

Vi har i Vinter begyndt med Kontroluddannelse og har antaget en ung Lærer, Landbrugskandidat Niels Pedersen, der bor paa Skolen.

Elevmødet 1938 afholdes Søndag d. 26. Juni. Vi sender jo Indbydelse ca. 14 Dage i Forvejen; men vi vil gerne allerede nu gøre opmærksom paa Dagen, saa I kan holde den fri.

Send os et Kort naar I kommer, og kom saa vidt muligt Lørdag Aften.

Vi holder som sædvanlig vor Vinterfest Fastelavns Søndag (den 27. Februar), og for at ingen skal blive glemmt, vil vi gerne gennem Aarsskriftet invitere alle. Kom saa mange som muligt! Aftenforestillingen begynder Kl. 7 pr., og vi skulde jo gerne, som vi plejer, have den røde Lygte ud. De, der ønsker Natlogi, bedes sende os et Kort. Vi inviterer kun paa denne Maade.

Venlig Hilsen

Marie og Elisius Johnsen.

Medlemsliste.

- Aagaard, N. P., Bomosegaard, Millinge, Fyn
Aalling, Kathrine, Vedsted Skole, O. Jersdal, Sønderjylland
Axelsen, Ingrid, Gdr. Niels Axelsen, Langtved, Hllum
Akselsen, Erna, Enkefru Akselsen, Haandværkerboligen, Odder
Albæk, Frk., Lærerinde, Nølev Skole, Assedrup
Andersen, A., Grd., »Knudsminde«, Odder
— Ernst Edvard, Vognmand Andersen, Bording
— Gunnar, Frøslevvej 31, Rødovre
— Jørgen, Arbejdsmand Chr. Andersen, Vester Ørum, Uldum
— Jenny, Præstegaardsmarken, Hurup, Thy
— Kristian do. do. do.
— Kirstine, Gdr. Anders P. Andersen, Spørring, Hjærtshøj
— Lars, Kringelbjerg, Fjerritslev
— Sigrun, Siem, Terndrup
Andreasen, Kaj Georg, Hessensgade 29, København S
Arntoft, Michael, Kysinggaard, Odder
Arvad, Nielsine, Arvad, Brande
Bak, Kristian, Husmand A. Bak, Fjerritslev
— Marius, »Malteseje«, Odder
— Niels, Gdr. Anton Bak, Fjerritslev
Balle, Fru Johanne, Arden
Boüsen, Fru Marie, Hassersvej 35¹, Aalborg
Berg, Sigfred, Draaby, Ebeltoft
Bertelsen, Anna, Nr. Tranders, Aalborg
Beyer, Rasmus, Gdr. Søren Beyer, Maarup, Nordby, Samsø
— Marie do. do.
Birkebæk, Sidsel, Haunstrup, Herning
Bjørn, Asta, Gdr. Hans Bjørn, Vinderslev, Kjellerup
Blichfeldt, Anker, Lading, Mundelstrup
Bruun, Anna, Gdr. Peter Bruun, Thisted, Arden
Bundgaard, Grethe, Krejberg
Busk, Kirstine, Gdr. Niels Busk, Haldager, Aabybro
— Thomas do. do.
Bøgemark, Sigfred, Kastrupvej 102, 3. Sal th., København
Bøgh, Peter, Ondrup, Odder
Chrisensen, Anna Kristine, Tranum Enge, Halvrimmen
— Caroline, Frørup, Stepping, Sønderjylland
— Dagny, v/ Georg Christensens Enke, Ørting Mose, Ørting
— Elna, Arbejdsmand Theodor Christensen, Ansager

- Karl, Gdr. R. Christensen, Tvenstrup, Odder
- Kristine, Tvorup, Lyngby, Østjylland
- Kristian, Det røde Hus, Pinstrup
- Lilly, Hmd. Chr. Christensen, Sejlstrup, Skørping
- Fru Marie, Hover Central, Muldbjerg
- Marie, Østergade, Odder
- Poul Anton, Skyttegade 15, København N
- Richard, »Meldgaard«, Nybo, ved Herning
- Viggo, Gdr. R. Christensen, Tvenstrup, Odder
- Christiansen, Dagny, Cigarhandler Christiansen, Vraa
- Edvard, Sdr. Resen, Karup
- Corneliussen, C. P., Lahns-gade 57, Odense
- Ditlevsen, Else Marie, Gdr. Jakob Ditlevsen, Alrum, Stadil, Thim
- Drikkjær, Maren, Drikkjærgaard, Hundslund
- Duun, Gudrun, Binderup, Nibe
- Enemark, Alvilde, Ansager
- Fru Anna B., Østervang, Bjerregrav
- Eriksen, Henry, Paarup, Kibæk
- Eskildsen, Ejnar, pens. Lærer Eskildsen, Rørth, Odder
- Farstrup, Ingeborg, Farmer Hans Farstrup, Exira Iowa, U. S. A.
- Frederiksen, Anna Marie, Hmd. Niels Frederiksen, Hvornum, Hobro
- Frislev, Henry, Gdr. N. Frislev, Skaade
- Olga, do. do.
- Fristrup, Johanne, Klædstruplund, Nibe
- Gaardboe, Edel, Lærer Gaardboe, Fjerritslev
- Sigrun do. do.
- Geertsen, Anna, Clasensminde, Asbo, Bække
- Graversen, Kirsten Nørgaard, Tykskov, Ejstrupholm
- Thora, Fjelsestervang, Kibæk
- Gregersen, Jens Greger, Svorbæk, Assedrup
- Grummesgaard, Petra, Sdr. Omme
- Grønfeld, Søren, Holme, Ebeltoft
- Hald, Jens, Trøjk, Maabjerg, Holstebro
- Hansen, Anna, Lysmosegaard, Nørre Broby, Fyn
- Anna Kirkegaard, v/ Gartner Karl Hansen, St. Jørgens
Forstad 72, Odense
- Ella, v/ Hmd. Vilhelm Hansen, Bjødstrup, Skanderborg
- Ellen, Sognefoged Hans P. Hansen, Malling
- Elly, »Baunebøjsgaard«, Sengeløse, Taastrup
- Eline, Aarhusvej, Odder
- Gerda, Gdr. Enkefru Hansen, Sæbberup, Løsning
- Hans Chr., Kr. Hansens Enke, St. Ramsing, Ramsing
- Hans J., Sognefoged J. Hansen, Fløjstrup, Beder
- Henry, Gdr. Hans Kr. Hansen, Serridslev, Horsens
- Jenny, Uddeler Hansen, Søvind

- Morten, Gdr. Hans Hansen, Lucienhøj, Faaborg
- Paula, Enkefru Hansen, Jerslev, Brønderslev
- Haugaard Jensen, Karen, Strandgaard, Boulstrup
- Hedemann, Ejra, Enkefru Hedemann, Fedevareforretningen, Grænge
- Helbo, Kirstine, Boeslum, Ebeltoft
- Hejgaard, Kr., Lærer, Ørting
 - Fru Nanna, Tranevej 5, København L
- Heisselberg, Lucia, Lykkeskær, Holsted
- Hjortlund, Agnes, Aaes, Tvingstrup
- Holm, Erling, »Bendixminde«, Odder
- Holmbo, Jenny, Ørding, Øster Assels, Mors
- Høltzermann, Hans, Bøgebjerg, Grejsdalen
- Ingvardsen, Lohze, Vodskov
- Jacobsen, Aage J., Broom, Jebjerg
 - Anna Marie, »Hvidly«, Odder
 - Erhardt, Hou, Ulsted
 - Johannes, Ulskov, Odder
 - Karen Nørgaard, Gl. Skørping, Skørping St.
 - Kristian, »Hvidly«, Odder
 - Martha, Hmd. R. P. Jacobsen, Ulskov, Odder
 - Mathilda, Martinus Jacobsen, Skave, Borgbjerg, Holstebro
- Jansen, Emanuel, Gdr. Jan. P. Jansen, Gadbjerg
- Jensen, Arne Busk, Ahornsvej 10, Nakskov
 - Erna Petra, Stabrand, Kolind
 - Karoline, Forriddergaarden, Torrild, Odder
 - Fru Købmand, Vesterlund
 - Anna Østerlund, J. P. Jensen, Givskud, Jelling
 - Anna, Gdr. Poul Chr. Jensen, Redsted, Mors
 - Annalise, Teglgården, Terndrup
 - Aksel, Gdr. P. Jensen, Dyngby, Boulstrup
 - Asta, Gdr. Jens Chr. Jensen, Thisted, Arden
 - Dagny, Gdr. Anders Jensen, Faarbæk, Karup
 - Dagny, Gdr. Jens T. Jensen, Stadil By, Tim
 - Ejner, Terp, Lystrup
 - Erik, Partikulier Markus Jensen, Vesløs
 - Gudrun, »Stenslund«, Odder
 - Hakon, Lmd. Kristian Jensen, Søby, Hou
 - Halfdan Fihl, Ekstraskriver K. Fihl Jensen, Struer
 - Hartvig, Gdr. Kristoffer Jensen, Saxild, Odder
 - Henry, Niels Chr. Jensen, Ellidshøj Mark, Ellidshøj
 - Ingrid, Vejmd. Duelund Jensen, Højbjerg Mark, Rødkærsbro
 - Irena, Cyklehandler Marius Jensen, Skive
 - Johannes, »Stenslund«, Odder
 - Julius, Renter Søren Jensen, Troldhede St.
 - Kamma, v/ John. Jensen, Ondrup, Odder

- Karen, Bjerregrav, Møldrup
- Karoline Abildskov, Funder
- Marry, v/ Niels Chr. Jensen, Ellidshøj Mark, Ellidshøj
- Fru Metha, Fillerup Savværk
- Olfert, Frederiksgade 3, Aarhus
- Sigrid, Baneformand Jensen, Faarup
- Sofie Metha, Ørting Mose, Ørting
- Svend Aage, A. C. Hansens Allé 23, Middelfart
- Svend Aage, Oldrup, Hundslund
- Martha, Theodor Jensen, Vorslunde, Blaaahøj
- Viggo, Pørtør H. P. Jensen, Borup, Sjælland
- Jepsen, Børge. »Maltheseje«, Odder
 - Jørgen, Aarø, Aarø Sund
 - Kristian, Bomosegaard, Millinge, Fyn
- Johansen, Alfred, Stenløse Mark, St. Clemens
 - Doris, Elektricitetsværksbestyrer Johansen, Hedensted
 - Ivar Alstrup, Nyvang, Malling
 - Marie, Lille Stabel, Sønderjylland
 - Peter Vald., Gdr. Rs. Johansens Enke, Badstrup, Kalundb.
- Johnsen, Magrethe, Binderup, Nibe
 - Niels, Chauffør, Østergade 36, Horsens
- Justsen, Lilli, Rentier Jacob Justsen, Odder
 - Willy, Gdr. Chr. Justsen, Studshoved, Odder
- Jødal, Harry, Frederiksgade 3, Horsens
- Jørgensen, Agnes, Gdr. S. Jørgensen, Bødstrup, Knebel
 - Ejnar Skovgaard, Hørby
 - Karen, Gdr. Jørgen Jørgensen, Hyrup, Stouby
 - Knud Klarskov, Dyssevenget 35, København, Brønshøj
 - Marie, Gdr. K. Jørgensen, Spørring, Hjortshøj
 - Martin, Boeslum, Ebeltoft
 - Ellen og O. Guldman, Høgsborg Holme, Ebeltoft
 - Grd. Rasmus P., Hyllested
 - Valborg, Ondrup, Odder
- Kare, Kirsten, Nr. Alle 16, Hjørring
- Karstoft, Ida, Svendslund, Rind, Herning
 - Sara, Mindegade 8, Herning
 - Marie, Kommunens Dagshjem, Øresundsgade 25, Kbh. K
- Kaufmann, Inge, Karetmager Jørgen Kaufmann, Bovrup
- Kirkegaard, Ingrid, Ølsted Mark, Hinnerup
- Kjær, Thorvald, Hug i Vedersø, Ulfborg
- Kjærgaard, Magnus, Løvel, Viborg
- Klausholm, Anna, Bjerlev, Jelling
- Klemmen, Augusta E., Gjerrild
- Knak, Helene P., Vedersø, Ulfborg
- Knudsen, Thora, Lærerinde, Thing Staby, Ulfborg

- Kristensen, Jeppe Kr., Bindeballe
 — Karen Møbjerg, Møbjerg, Sdr. Omme
 — Peter, »Krogagergaard«, Filskov
 — Edel, Smedeme. Kristensen, Ellinge, Ullerslev, Fyn
 — Jenny, Gdr. Kjerstein Kristensen, Tarp, Brande
- Kristiansen, Ellen. Gdr. Thomas Kristiansen, Terpet, Taars
- Kristoffersen, Maren, Hmd. Esper Kristoffersen, Vindum, Tange
 — Marie do. do.
- Krogh, Købmand Nielsen, St. Restrup, Sønderholm
 — Ove, Gylling
- Kruse, Lilly, Lerdrupskov, Gylling
- Kærager, Kamma, Klarup
- Kuur, Niels Frederik, Gylling Skov, Gylling
- Lauridsen, Magny, Lmd. L. Lauridsen, Adsbøl, Strellev, Ølgod
- Larsen, Emmy Larsine, Trinnerup, Arden
 — Keld Torben, Hothers Plads 25, København N
- Lassen, Hans, Gdr. Jes Lassen, Tastedgaard, Feldsted
- Laursen, Emma, Murer J. Laursen, Søvind
 — Laurits, »Lindely«, Boulstrup
 — Valborg, Slagtermester R. Laursen, Odder
- Lauridsen, Ester, Laurbjerg, Ansager
 — Georg Vilhelm, Kastrupvej 62 st, København S
 — Laurids, Mekaniker, Søndergade 20, Herning
- Laugesen, Anna, Rentier Morten Laugesen, Ejstrupholm
- Lillemoes, Niels, Gdr., Grindsnape, Boulstrup
 — Peter Magne, pens. Lærer Lillemoes, Randlevvej, Odder
- Lind, Arne Poul, Aagade 144, København N
- Lindquist, Edvin, Karleby, Falster
 — Karl do.
- Ludvigsen, Fru Mathilde, Ølholm
- Lund, Bager Asmus, Lindevej, Dagnæs, Horsens
- Lykke, Alf, Kirkebakken, Odder
 — Vagn, Gdr., Forlev, Skanderborg
- Lægaard, Fru Anna, Brødbækkjær, Hvam, Holstebro
- Madsen, Aage, Jelling Mark, Jelling
 — Anna do.
 — Broder, Næsbjerg
 — Gudrun Nyborg, Ilved Mark, Jelling
 — Jens Høngaard, Hjørring
 — Meline Nyborg, Karlslyst, Karlby, Hobro
 — Signe, Enkefru Maren Madsen, Husby, Ulfborg
 — Signe, Enkefru Madsen, Ormslev
- Martinussen, Svend Aage, Tømrer Nielsen, Gummerup, Glamsbjerg
- Mathiasen, Hans, Sperring, Sjørring
- Mausing, Niels, Hammel

- Mikkelsen, Hans Chr., Rosensgade 62, Odder
 — Peter Mosgaard, Øgelund, Filskov
 Mortensen, Inger, Nielsminde, Børglum, Vraa
 — Johannes, Knækkeborg, Skelhøje
 Moseholt, Holger, Gartner, Neder Randlev
 Møberg, Ansgar, Klink, Heinsvig
 Mølbjerg, Søren Chr., Vraa
 Møller, Anna, Ørup, Trustrup
 — Anna, Søvind Bageri, Søvind
 — Signe og Aage, Skovgaard, Ebeltoft
 — Ejnar, Resdal, Lemming
 — Karl Emil, Hvilsted, Odder
 — Margrethe, Lading, Mundelstrup
 — Petrus, Fuldbj, Døjringe, Sjælland
 — Ragnhild, Toftum, Søvind
 Nielsen, Dagmar, P. Basbjerg Nielsen, Vind
 — Anton Chr. Vejerslev, Vils, Mors
 — Edith, Gdr. Anton Nielsen, Søndergaard, Fjerritslev
 — Edith Marie, Gdr. Chr. Nielsen, Kraghede, Tylstrup
 — Else, Nørre Vinge, Onsild
 — Hans, Gdr. Rasmus Rasmussen, Saxild, Odder
 — Kirstine, Viskjærgaard, Nr. Vissing, Skanderborg
 — Martha, Rentier Hans Peter Nielsen, Nørreby, Borre, Møen
 — Niels Østergaard, /v Graves Nielsen, Ettrup, Hurup
 — Chr. Rask, Sivholm, Ryslinge
 — Eline, »Birkely«, Aarhusvej, Odder
 — Peter, Holme, Ebeltoft
 — Rigmor Bjerre, Købm. Jens Nielsen, Trælløse, Herlufmagle
 — Sigrid, Cyklehandler Hans Nielsen, Stouby
 Nissen, Christian, Gdr. Anders Tinglef, Ingebøl, Tingerslev, Sønderj.
 Nyboe, Ejnar, Sandergaard, Odder
 Nymark. Fru Hildur, Bygholm Teglværk, Horsens
 Nørgaard, Bodil, Bjerg Madum, Ulfborg
 — Hans, Vedersø, Ulfborg
 — Knud, Bjerregaard. Vedersø, Ulfborg
 Olesen, Karen, Landmand Hans Olesen, Kvissel
 — Kristian, Trøderup, Frederikshavn
 Olsen, Johannes, Fuldbj, Døringe
 — Johanne do.
 Overgaard, Niels, Husejer Martin Overgaard, Gl. Lindholm, Nr. Sundby
 — Niels, Kimbalton, Iova, U. S. A.
 Pedersen, Anna Kirstine, Gdr. Jens Pedersen, Ajstrup, Malling
 — Erik Elmquist, Boulstrup
 — Ellen Bjerg, »Lindenæs«, Gylling
 — Fru Ellen, Slagter Aksel Pedersen, Ejstrupholm

- Gunnar, Gdr. Jørgen Pedersen, Knebel
- Elly, v/ N. Chr. Nielsen, Skellerup, Hobro
- Hans Otto, Halling, Boulstrup
- Harald, »Skovgaard«, Gylling
- Helga, Gdr. Jacobsen, Hvolbæk, Skanderborg
- Henry Johannes, Grønlyst, Paderup, Randers
- Inga, Tømrer Chr. Pedersen, Løgstrup
- Johannes, Husejer, Enkefru Pedersen, Nølev, Odder
- Jørgen, Landmand Søren Pedersen, Hestlund, Give
- Magda, Attrup, Trustrup
- Magnus, Karstoft, Kibæk
- Maren, Elmely, Hundslund
- Metha Marie, Gdr. Jens P. Pedersen, Halling, Boulstrup
- Orla Svend, Aabenraagade 1, København K
- Peter, Halling Mark, Hou
- Peder, Christoffer Pedersens Enke, Ry
- Marie, Gdr. Ies Petersen, Bovrup
- Petersen, Otto Emil, Bjørnevej 7, Rødovre
- Poulsen, Agnes, v/ Peter Poulsens Enke, Albøge Mark, Kolind
 - Agnes Priis, Sønderballe, Hoptrup, Haderslev
 - Fru Anne, Bystrup, Gjedsted
 - Ellen M., v/ Slagter Valdemar Poulsen, Ormslev
 - Svend, Øndrup, Odder
- Preibe, Magda, v/ Carl Christensen, Mejsling Skov, Jerlev, Vejle
- Primdahl, Konsulent N., Sandergaard, Odder
- Rasmussen, Agnethe, »Ingerslev Kærgaard«, Hasselager
 - Agnes, Villa »Rita«, Odder
 - Anna, Gdr. R. Rasmussen, Hvilsted Mark, Odder
 - Anna Bang, «Mariehøj», Trust Mark, Faarevang
 - Anni, Gdr. Ole Rasmussen, Torpe, Herlufmagle, Sjælland
 - Arne, Johs. Adr. Anna Rasmussen, Neder Randlev
 - Erna, Studshoved, Odder
 - Folmer, Hmd. R. Rasmussen, Studshoved, Odder
 - Henrik do. do. do. do.
 - Henry, Gdr. R. M. Rasmussen, Bramstrup, Randers
 - Jacob, Gdr. Chr. R. Rasmussens Enke, Kysing, Odder
 - Johannes do. do. do.
 - Jens Boeslum, Æbeltoft
 - Kathrine, Venstrebladet, Odder
 - Margrethe, Rentier R. Rasmussen, Bredgade, Odder
 - Nanna Bundgaard, Fløjstrup, Beder
 - Olaf, do. do. do.
 - Nelly, Hmd. Chr Rasmussen, Hasmark, Otterup, Fyn
 - Valborg og Regner, Lunddal, Odder

- Sigfred Sandby, Hinnerup
- Riis, Simon, Emmelev, Højer
- Peter, v/ Carr Ranch Malin, Oregon, U. S. A.
- Rokholm, Karen, Enkefru Rokholm, Borup, Vraa
- Rold, Mariane v/ Lmd Chr. Rold, Klarup
- Ruberg, Ingrid, Hjelmsted, Serridslev, Brønderslev
- Rytter, Marie, Lille Rørbæk, Rørbæk.
- Skovgaard, Laurits, Givskud Jelling
- Skovsted, Maren, Nørre Arup Vesløs St.
- Skov, Carl, Skovgaard, Aaes, Tvingstrup
- Smidt, Sigurd, Kirkeby, Sdr. Omme
- Steffensen, Inger, Haandværkerboligen, Odder
- Steensen, Metha, Mejsling, Jerlev Kro, Veile
- Stensgaard, Anna, Asferg, Faarup
- Stounberg, Esther, Balle Skovgaard, Odder
- Henning, do. do. do.
- Støvlbæk, Johanne, Hvidbjerg, Redsted, Mors
- Støvring, Erna, Sejstrup, Skørping
- Sunesen, Stationsbestyrer P. Bisgaard, Kølkjær
- Svendstrup. Troels, Spaabæk, Sørvad
- Svennum, Esther, Øster Hulsig, Tollerup, Vraa
- Svoldgaard, Orla, Højby, Hou
- Søgaard-Adersen, Emma, Nymosegaard, Faarbæk, Karup
- Søndergaard, Olga, Redsted, Mors
- Sigvald, Gdr. Jørgen Søndergaard, Guldager
- Sørensen, Asta Margr, Gdr. S A. Hjort Sørensen, Ejstrup, Terndrup
- Fru Købmd. Elise Thesbjerg, Idom, Holstebro
- Eyvind, Halling, Boulstrnp
- Mariane, f. Danielsen, Lemning Østerby, Lemning
- Georg, Hmd. Jacob Sørensen, Gedved Mark, Horsens
- Jens Hjort, Ejstrup, Terndrup
- Esther, Odder Vestermark, Odder
- Johannes, Aarslev, Brabrand
- Kaj Lykke, Gdr. Johs. Sørensen, Rørth, Odder
- Fru Karen f. Jensen, Laasby
- Kathrine, Thorsøgaard, Thorsø
- Otto, Ingerslev, Hasselager
- Marie, Nyhavegaard, Kværndrup, Fyn
- Martin, Østermark, Odder
- Therkelsen, Fru Grethe, Studshoved, Odder
- Therkildsen, Inger, Skou, Kodallund, Rask Mølle
- Thesbjerg, Nanna & Niels, Hee
- Toft, Karen, Kathrine, Gdr. Peter Kr. Toft, Arup Vesløs
- Thomsen, Magnus, Husejer Anders Thomsen, Godthaab
- Magnus, Kjær, Husejer Enkefru Thomsen, Stundsigt, Tistrup

- Viola, Murerm. Th. Thomsen, Bælum
- Thorsen, Jenny, Bmd. Thor Thorsen, Ramsing
- Trankjær, Alma, Hjortlundgaard, Filskov
- Thuesen, Kristoffer, Skovlyst, Varde
- Thøgersen, Elly, Nørregade 32, Odder
- Thygesen, Henry, Draaby, Ebeltoft
- Urth, Else, Lmd. Chr, Urth, Rærup, Vodskov
- Marie, do.
- Vangsted, Mary, St. Harpsø, Taars
- Yding, Ellen, Torrild Mark, Odder
- Østergaard, Agnethe, Gdr. H. Østergaard, Kidris Rind, Herning
- Betty, Løngangsstræde 21, Khvn K.
- Hermann Kidris, Rind, Herning

Vi har i Aar taget hele Medlemslisten med, og vi vil gerne, at I undersøger, om Eders faste Adresse er rigtig, hvis ikke, send os et Kort, saa vi kan faa den rettet.

Aarsskriftet skulde jo ikke alene være Budbringer mellem jer og os, det skulde ogsaa være saadan, at Eleverne derigennem holdt Forbindelsen vedlige indbyrdes. Vi beder jer derfor om at sende os smaa Meddelelser og Oplysninger, som kan have Interesse for Kammeraterne. ligeledes er vi taknemlig for Artikler. Send det i god Tid, helst inden 15. November til Laurits Laursen, Boulstrup, eller til Skolen.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

	Side
Der kaldes. Digt af <i>Jakob Lykke</i>	3
Tag fat i Dag. <i>Elisius Johnsen</i>	5
Broder til Alverdens Mennesker. <i>Dahlerup-Pedersen</i>	9
Den danske Sang. <i>Th. Madsen</i>	15
Tillidskrisen. <i>Pastor Lykke</i>	20
Et Møde med tysk Ungdom. <i>Chr. Daugbjerg</i>	25
Mælkehygiejne. <i>Niels Pedersen</i>	31
Aaret, der svandt. <i>Elisius Johnsen</i>	38
Kærmindefortælling. <i>Karen Sørensen</i>	52
Meddelelser	57
Medlemsliste	67

TH. ERIKSENS BOGTRYKKERI - ODDER
TELEFON 399